

ΜΠΛΥΚΕΤΟ

1926

KATZE-KAZAN

ΦΡΕΣΚΟΣ...

Παίρνω τὸ καπέλλο μου καὶ βγαίνω ἔξω...

νείρα της απελπισίας.

Μιά Κυριακή πρωί, ότι είχα τελειώσει να τρώω ένα κριθαρένιο αφ' ου με μιά φέτα ψωμί, καθισμένος απέναντι στη θεά 'Ελισάβετ. Μιά χουστή αχτίδα ήλιου πέφασε μέσα στη σπηλιά μας. 'Ο ουρανός ήταν γεμάτος από εκείνες τις λαμπρές υποσχέσεις που δαγκώνουν την καρδιά των φτωχών. Ήμουν αλλο πίκρα, όταν ξαφνικά άκουσα να χτυπά την πόρτα. Πηγαίνα και άνοιγα.

Βλέπω και μπαίνει ο πράσινος άνθρωπος, που γυρίζει στους δρόμους και δείχνει των κοριτσιών τις τύχες.

— Ένα γράμμα συστημένο, μου λέγει ο πρασινοφορεμένος, ζητώντας την υπογραφή μου.

Και μου έδωσε ένα φάκελλο τόσο χονδρό, που τον έχυτταξα μάλον με δυσπιστία, παρά με έλπίδα. Τον έβλεπα λίγο και με κάποιον φθορ τον απέσφραγινα. Επρήκα μέσα σ' αυτόν μιά επιστολή και ένα χονδρό χαρτί χαρακωμένο. Διαβάζω πρώτα την επιστολή, η οποία έλεγε τα εξής :

«Μου δανείσατε πρό διακοσίων είκοσι τεσσάρων ημερών, ένα ποσό από δυο φράγκα, με τόκον που τον κανόνισα εγώ, πέντε τοις εκατόν κάθε ημέρα. Ή πιστωσίς σας λοιπόν, άγόρεται, ως εκ τούτου, εις εκατόν ένδεκα χιλιάδας φράγκα, τα όποια κατέθεσα επ' όνοματί σας εις την Τράπεζα της Κτηματικής. Πίστεως. Εύρίσκετε συνημμένως την απόδειξή της καταβολής. Σας παρακαλώ να με ειδοποιήσετε περί της λήψεώς της.

Φίλιππος 'Αρμεκούρ
'Οδός Μπουρνεονναι 17

Αυτό το πράγμα μου φάνηκε τόσο μεγάλη τρέλλα, που στην άρχή δεν ήσθάνθηκα καμιά συγκίνηση. Μου έκανε την έντύπωσι κάποιος αστείότητος.

Όταν όμως εξήτασα το χαρτί καλά, που ήταν μέσα στην επιστολή, είδα ότι πραγματικά είχα πιστωθεί με εκατόν ένδεκα χιλιάδες φράγκα, στο δεύτερο πιστωτικό καταστημα της Γαλλίας.

Τότε μόλις η καρδιά μου άρχισε να χτυπά. Ή έλπίδα και ο φόβος μ' έταραξαν διαδοχικά βαθύτατα. Τέλος δεν έκαρτήθη, παίρνω το καπέλλο, βγαίνω έξω και βρίσκομαι εις την όδον Μπουρνεονναι.

Βρίσκω τον καχεχτικό άνθρωπίσκο στο υπόπτεγόν του, εις την τρώγλη του. Με υποδέχεται με δυνατό γέλιο και μου φωνάζει :

Κιλάς τον κουτεντε μου !
Ενν' δε εγώ μουμουρίζα κάτι άσυναρπιστα, με διακόπτει :

Αυτό το έκανα έτσι από ευχαρίστηση, τίποτε άλλο. Αυτό ήθελα να κάμω.

Μ' εκύταξε που στεκόμουν ασιτισμένος και μου είπε πάλι με πρώτη α :

Έγώ, παιδί μου, είμαι ένας γέρος εκατομμυριούχος. Ή μόνη μου επιθυμία εινε να ζω φτωχικά πολύ. Δεν βρίσκω άλλο πεύδ χάριστο στον κόσμο, παρά το να μη χορταίνω ποτέ την πείνά μου, να ζω μέσα σε μιά τρώγλη, να φορώ παλιόρουχα και να κοιμάμαι άπάνω σε σανίδες. Μου άρέσει η φτώχεια. Αυτή εινε η βασίλισσα όλων των ωραίων όνείρων. Δεν είμαι όμως φιλάργυρος. Από καιρού εις καιρόν κάμνω έλεημοσύνας, πολύ μεγάλας έλεημοσύνας, όταν τυχαίνει να συναντήσω κανένα πτωχό πλάσμα, σαν κι' εσάς, άπολίκόν, γενναίοφρονα, και χωρίς φαριμάκι. Έπειδή δε αυτού του είδους οι άνθρωποι εινε σπάνιοι, γι' αυτό δεν κατορθώνω να ξεριδεύω ούτε το δέκατο από τα εισοδήματά μου. Νά... Τώρα τα ξερετε όλα. Δότε μου το χέρι σας και φευγάτε, γιατί αποστρέφονται την εύγνωμοσύνη !

Και μ' έσπρωχνε να φύγω. Τη στιγμή που διάβαινα το κατώφλι, τον άκουσα να γελάει και να μου φωνάζει :

— 'Ο κουτός μου φίλος εινε ένας τοκαχλύρος !
Τρέχω σαν παλός στο σπίτι. Σε λίγον καιρό, η θεά 'Ελισάβετ γιάτρωσε τους ρευματισμούς της, κάνοντας το καλοκαίρι της, σε μία έπαυλη της μεσημβρινής Γαλλίας, και εγώ, αφού 'ορραβανίστικα, επιδόθηκα στην βιομηχανία των αυτοκινήτων. Ή τύχη με ήτύωσε, μ' όλην την κουταμάρα μου και έκαμα περιουσία !... Ή θεά μου κ' η γυναίκα μου, ζούν πειά εύτυχιμένες κοντά μου.

J. & H. Posny

Στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», προσεχέστατα

Πώς δηλητηριάζεται η ανθρωπότης. Ή κοκαΐνη, η μορφίνη, το όπιο ! Ή ιστορία των δηλητηρίων. Ή χοήσις των. Τι γίνεται στην Ευρώπη και στας 'Αθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάτι που θα σας καταπλήξη, θα σας συναρπάξη.

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΔΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τα έρωτικά δικαστήρια που ήκμασαν από τον 12ον έως τον 16ον αιώνα, αποτελούντο από κυρίες της άριστοκρατίας και έλληνων ζητήματα έρωτος, όπως και τα ζητήματα της όφειλόμενης προς τις κυρίες λεπτότητος.

Θέλετε τώρα και μιά «άποφαι» ενός τέτοιου δικαστηρίου ;
Ή «άποφαι» εινε της κομήςσης ντε Σαμπανύ επί του εξής ζητήματος :

«Μπορεί να διάρχη αληθής έρωας μεταξύ των πανδρευμένων ;
— Και γι' τί λεγει η άποφαις :

«... λέγομεν και βεβαιούμεν, Ίδουσαι και τας εις χείρας μας άπαντήσεις, ότι :
'Ο έρωας δεν δύναται να έπεκτεινή τα δικαιώματά του εις δυό άτομα ήνωμένα διά γάμου...

Πράγματι, οι έρασται δίδουν όλα ε'νας στον άλλον, δαρεάν, χωρίς να δίδονται υπό λόγον άνάγκης, ενν' οι σύζυγοι εινε υποχρεωμένοι υπό του καθήκοντος να ύφιστανται άμοιβαίως της θελήσεως εκάτερον και να μη άρνούται τίποτε.

Ή άποφαις αυτή την όποιαν εξεδώσαμεν με άκραν σύνεση και κατόπιν γνωματεύσεως μεγάλου αριθμού κυριών, πρέπει να εινε γιά όλους και όλες αλήθεια σταθερά και άκαταμάχητος.

Έδικάσθη το έτος 1174, την τρίτην ήμέραν των καλανών Μαΐου, Συγκλήτφ 12η».

Πώς σας φαίνεται λοιπόν η άποφαις αυτή ;

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

Θέλετε τώρα και τον έρωτικόν κώδικα της 12ης εκατονταετηρίδος, του αιώνος δηλαδή εκείνου του αίσθηματος, της εποχής των ιπποτών, που γύριζαν τον κόσμο με το όνομα μιάς διαγαπημένης των στην καρδιά, και ζητούσαν κατορθώματα και περιπέτειες γι' τ' όνομά της.

Νά τος :

1. 'Οποιος δεν ξέρει να υποχωρήση, δεν ξέρει ν' αγαπά.

2. Κανείς δεν μπορεί ν' άφιερωθή σε δυό έρωτας.

3. Δεν έχει γούστο εκείνο που ένας έραστής πέρνει διά της βίας από τον άλλον έραστή.

4. Επιβάλλεται στον ένα έραστή, διά τον θάνατο του άλλου, χρεΐα δύο ετών.

5. Δεν εινε αξιοπρεπές το ν' άγοπάη κανείς οικισιν θα ντεπείσσει να νυμφευθή.

6. 'Ο αληθινός έρωτας δεν αισθάνεται ήδονή άλλη, παρά εκείνη που προέρχεται από την αγαπημένη του γυναίκα.

7. 'Ο έρωας που γίνεται δημοσίη γνωστός, διαρκει ολίγον.

8. Ή εύκολη επιτυχία αφαιρεί κάθε θέλητρο από τον έρωτα. Το προσκόμματα του δύνουνε αξία.

9. Εκείνος που αγαπάει ήληθινά, ωχριά απέναντι εκείνης που αγαπάει.

10. Ή ύπόνοια και η ζηλοτυπία που προέρχεται από την ύπόνοια, αψέξαινε του έρωτος το πάθος.

ΕΡΩΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ Κ' ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ

Οι παλαιοί πρόγονοι επέρσεβαν τα εξής περί του έρωτος :
— Ή αληθινή καλλονή δεν εινε εκείνη την όποιαν αισθάνεται κανείς ευχαρίστησι να βλέπη, αλλά εκείνη που τον κάμνει τον άλλον να κλείνη τα μάτια του έμπρός της, σαν ένώπιον του ήλιου.

'Ο άνδρας όταν κάνει την γυναίκα να πάσχη, το ξέρει πάντοτε. Ή γυναίκα άπ' έναντίας. Σπανίως έχει συνείδησι ότι κάνει την άλλον γιά να υποφέρει.

Τα όνειρα του έρωτος, και αυτά ακόμη τα πειά άγνά, καταλήγουν πάντοτε εις ένα τοκετόν.

(Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ Ο κ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η κ. ΕΙΡΗΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ή Παιχνιδιάρικα. Πώς έτυπώθη το πρώτο μυθιστόρημά του κ. Βλαχογιάννη. Τα παιδικά του χρόνια. Ένα τραγικό περιστατικό της κ. Δημητρακοπούλου. Πώς προαισθάνθηκε ο άείμνηστος Πελοπίδης Δημητρακόπουλος τέν θάνατόν του. Ή τελευταία του προσευχή. Το τέλος του κλπ. κλπ.

Ο κ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ή γνωστός λογογράφος, ιστορικός και διευθυντής των 'Αρχείων κ.Γ. Βλαχογιάννης είχε την καλωσύνη να μās διηγηθή τα κάτωθι :

Θα σας πω πως έξεδωκα το πρώτο μου έργο (ας το πούμε έτσι). Ήμουν μαθητής της τετάρτης τάξεως του γυμνασίου στας Πάτρας. Από σοβαρή φιλολογία δεν ένοιωθα τίποτε άκόμη. Φοιτούσα στην δεύτερα γυμνασίον, όταν με κατέλαβε η επιθυμία να διαβάσω ένα μυθιστόρημα (δεν είχα άκόμη διαβάσει κανένα). Μπαίνω λοιπόν μιά μέρα στο βιβλιοπωλείο του Πάσχα και ζητώ ένα μυθιστόρημα. 'Ο υπάλληλος μου έδωσε τότε το «Φρικτόν Λάθος», έλληνικό λαϊκό μυθιστόρημα, με θέμα κάποια έρωτική ιστορία που γίνεται σ' ένα νησι του Αιγαίου. Ήταν αυτό το πρώτο μυθιστόρημα που διάβαζα. Ύστερα από ένα χρόνο χωρίς στόν συμμαθητή μου Παπανδρόπουλο, τον γνωστό δημοσιογράφο ήδη και έκδοτή του «Νεολόγου» των Πατρών, κατεβόχθησα και εγώ ορκ όλίγα μυθιστορήματα, τα όποια μου εδάνειξε.

Κάθε βράδυ, λοιπόν στο μεγάλο δωμάτιο όπου έμενα με άλλους τέσσερις πληρώνων 3 δοχ. τον μ' η να (δραχμές τρεις, τρε-ι-ς !!!) γνωμένως μπορούμε στην στρωματοάδα μου (κοιμόμαστε στο πάτωμα) ξενυχτούσα διαβάζοντας με άπληστία όλων των ειδών τα μυθιστορήματα δικά μας και ξένα. Αυτό, έννοείται, δεν με έμπόδιζε να μελετώ και τα μαθήματά μου, απόδειξις ότι στο τέλος της χρονιάς πήρα άριστα. Έκείνη την χρονιά θυμολομώ ότι έγινε μεγαλοβδομαδιάτικα στός Πάτρας και ένας από τους μεγαλύτερους κανγιάδες, μιά άπ' τις μεγαλύτερες μάχες, μεταξύ των παλληκαράδων που συνώδεσαν τον επιτάφιο του 'Αγίου Νικολάου και εκείνον που άκολουθούσαν τον επιτάφιο της Χρυσοσπηλιάτισσας. Δύο ένορίες, δύο επιτάφιοι, δύο άσπόνδως αλληλομισούμενα στρατοπέδα. Στόν κανυά ό όποίους έγίνετο με κομπόζια και «χαλκούκια» και ό όποιος εκόσμιζε την ζωή άρκετών ανθρώπων κάποτε, έδρασα τον χρόνο εκείνο, κι' εγώ, ένας από τους διασημότερους χαλκονοποιούς του μαθητικού κόσμου. Ήσαν δε τα χαλκούκια, ένα είδος χοντρές ροκέτιτσες, γεμάτα από μαρμαρίνη κοπανημένο, ρινίσματα όρεινάλκων και σκόνη καρβούνων. Τα έξεσφενδονίζαμε κατά των έχθρών μας, τοις αντίθετον επιταφίον και χαλούσε κυριολεκτικώς ό κόσμος. Αυτά συνέβησαν καθώς σας είπα στην τρίτη γυμνασίον. Στην τετάρτη έσοβάρησα, και τότε έγραφα το πρώτο μου έργο. Ή Ή Παιχνιδιάρικα» το τιτλοφορούσα, και ήταν μιά έμμετρο έρωτική κομωδία με τέσσερις πέντε σκηνές. Την υπόθεσι της άμυδρά την θυμολομώ. Έπρόκειτο μου φαίνεται γιά κάποια κοπέλλα που τάπαιζε με δυό και στο τέλος έπαυρε τον ένα. Κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Το έργο ήταν γραμμένο σε δεκαπεντασύλλαβο στίχο, εις τών όποιων είχα κάπως έξασκηθή, διαβάζοντας μερικά λαϊκά, ποιητικά, έμμετρα βιβλία. Άφου το έγραφα και το πέραςα στο στο καθιστό, μ' έπιασε η επιθυμία να το τυκώσω. Και γι' τη «δύση» βέβαια, αλλά περισσότερο γιά να κερδίσω μερικά χρήματα τα όποια θα μου έχρησίμευαν γιά να κάνω ένα κοστούμι και να έλθω στην 'Αθήνα. Μιά και δυό λοιπόν παίρνω υπό μάλης το χειρογράφο μου και πηγαίνω σ' ένα τυπογραφείο που ευρίσκετο σι μιά πόροδο της Πλατείας 'Ολγας, κοντά στο Β' Γυμνάσιο. Το τυπογραφείο μου φαίνεται και έλέγετο ό «Φορολογούμενος» από τον τίτλο της όμωνύμου εφημερίδος που έτυπώνετο εκεί. Το όνομα όμως του τυπογράφου, το έλησμόνησα δυστυχώς. Λέγω δυστυχώς, γιατί καθώς θα ίδητε ο άνθρωπος εκείνος μου έφάρθη με σπανία καλωσύνη. Σαςτι μιλεις, λέγοντας όλλα άντ' άλλων, κατάφερα να έξηγησω στον τυπογράφο ότι ήθελα να τυπωσω ένα έργο. Του έδειξα το χειρόγραφο και ό τυπογράφος — ένας έξηναπεντάχως με αγαθωκάτην όψι—άφου έξοριξε μιά ματιά, μου είπε ότι δέχεται να το τυκώσω.

— Και πόσα θα στοιχίση ; έτραύλισα, τρέμοντας μήπως ύπερβούν τα έξοδα του τυκώματος, το ποσόν που είχα μαζέψει από μερικούς συνδρομητάς, γνωστούς και φίλους.

— Έννοια σου δεν θα στοιχίση άκριβά, μου άπάντησε ό τυπογράφος.

Ολοσήμερον άλλος τυπογράφος και άν μου έδινε την άπάντησιν αυτή, θα έπέμενα ίσως να μου όρίση το ποσόν, δεν θα έφτανε πάντως ήσυχος. Το έφτανε όμως του ανθρώπου εκείνου ήταν τόσο αγαθό ώστε έβγαγα από το κατστήμά του, βέβαιος ότι το βιβλίο μου θα

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Πανηγυρικόν - Εικοσιτετρασέλιδον

Με άφθονον και έλεκτήν μεγαλοβδομαδιάτικην ύλην. Έκτός των διηγημάτων, ιστοριών, περιγώνων, ανέκδοτων και μιά θαυμασία σελις από το «Acta Pilati» (Πώς άπηγχονίσθη ό 'Ιούδας». Άκόμη μιά ύπεροχος σελις από την «Ιστορία του Χριστού» του διασημου Παπίνι (Το όνειρο της γυναίκης του Πλάτου». Χίλια δυό άλλα πράγματα, και μιά σειρά άριστολογημάτων άλληγορικων εικόνων από το Θείον Πάθος που θα καταπλήξουν.

Το «Μπουκέτο» της Μ. Έβδομάδος θα κυκλοφορήση την Μ. Πέμπτην.

έτυπώνετο φθηνά. Ύστερα από λίγες μέρες το έργο μου ήταν τυπωμένο (θυμολομώ ότι είχε πάσει μόλις ένα τυπογρ. φύλλο εις 16ον). Ήσαν καμιά διακοσαριά αντίτυπα. Όταν έπληγα να τα πάρω και ερώτησα πόσα στοιχίζουν, ό τυπογράφος μου άπάντησε :

— Δεν εινε ανάγκη να με πληρώσης τώρα, παιδί μου, με πληρώσεις άργότερα.

Μου επροξένησε τόσο χαρά η ευγενική του αυτή πράξις ώστε από την συγκίνησι θέλησα να του φιλήσω το χέρι. Άλλ' εκείνος δεν μ' άφηκε.

Άπό το πούλημα του βιβλίου έκέρδισα εκατόν είκοσι περίπου δραχμές. Με τις έβδομήντα έκανα ένα κοστούμι, γελούον θυμολομώ χρώματος, και με τις υπόλοιπες πλήρωσα τα ναύλα μου γιά την 'Αθήνα. Όταν μετά 2-3 χρόνια, φοιτητής πιά, έφυγα να περάσω από την Πάτρα, έπληγα να πληρώσω τον τυπογράφο μου. Άλλ' εγώ ξεράσει, μου είπε, (πρόφασας ήσαν βέβαια) το χρέος μου και δεν εδέχθηκε να πληρωθώ.

Η κ. ΕΙΡΗΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ή γνωστή λογία κ. Ειρήνη Δημητρακοπούλου, σύζυγος του άείμνηστου θεατρικού συγγραφέως, μυθιστοριογράφου και σατυρικού ποιητού Πολυβίου Δημητρακοπούλου, είχε την καλωσύνη να μās διηγηθή το άκόλουθο συγκινητικότατο περιστατικό της ζωής της, σχετιζόμενον με τον θάνατον του άληρομήτου συζύγου της :

— Χάρην του αγαπημένου «Μπουκέτου», θα σας διηγηθώ ένα συγκινητικό, ένα πολύ τραγικό κομμάτι άπ' την τελευταία μου ζωή, που θα μου μείνη αλησμόνητο, τόσο γιά την τραγικότητά του, όσο και γι'ατι ήσαν καθώς θα ήθετε, έντελώς παράδοξο, άνεξηγητο και μυστηριώδες.

Όπως, θα θυμάσθε ίσως κι' εσείς, τόν 'Ιούλιο του 1922 ό μακαρίτης άντρας μου βρισκόταν βρειά άρρωστος, έτοιμόθάνατος μάλλον, στην κλινική του καθηγητού κ. Χρηστομάνου. Μιά μέρα, εκεί όπως καθόμουνα πλάι στο κρεβάτι του, μ' έπιασαν άπ' το χέρι, και μουπε με μιά πνιγμένη, τρεμόσβυστη φωνή :

— Γυναίκα, άκουσε κάτι που θα σου πω και πρόσεξε να μη το λησμονήσης. Σήμερα τ' άπόγευμα, στις 4 παραπάντε άκριβώς θ' άπολυτρωθώ άπ' το σώμα τούτο, δηλαδή θα πεθάνω, όπως λένε όλοι οι άνθρωποι. Σήμερα εινε η τελευταία ήμέρα της ζωής μου, που τόσο πολύ με παιδεψε τώρα τελευταία...

Αυτά του τα λόγια με κατασυνέκνησαν, με κατασυνέριψαν κι' άρχισα να κλαίω...

Επλησίαζαν η 4, όταν άξαφνα ό σύζυγός μου μου είπε με συγκίνηση, κλαίγοντας.

— Ειρηνούλα, πήγαινε, παιδί μου, μέσα στο άλλο δωμάτιο. Θέλω να μείνω λίγα λεπτά μόνος μου.

Έπειδή φοβήθηκα μήπως αυτοκτονήση, πέφτοντας κάτω άπ' το παρθέτρο, δεν έφυγα, αλλά κρυφτικα πίσω από το παρθέτρο και με δυνατούς παλμούς στην καρδιά και άβάσταχτη άγωνία τον κρυφοκύνταξα.

Είπε αδύνατον να φαντασθήτε τι συγκίνησι και τι ρίγος μ' έπιασαν όταν τών είδα ν' ανασκάνεται στο κρεβάτι και νά κινή την προσευχή του με κλάμματα δυνατά.

Σε λίγο μου φώναξε, μ' έφλησε κατασυνκνηνμένος, κι' έπεσε πάλι στο κρεβάτι του, κυττάζοντας μ' έπιμονα, με γοηλωμένα μάτια, το ρολόι, που έήτης να του βάλουμε κοντά του.

Στις 4 παρά 5 ακριβώς ό άντρας μου έκλεισε τα μάτια του και παρέδωσε το πνεύμα του, όπως τό είχε προαισθανθή, όπως μου τό είχε προειπεί...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Ανέκδοτα των κ. κ. Ζαχαρία Παπαντωνίου και Κωστή Χαϊροπούλου. 'Ο κ. Παπαντωνίου και η χωριεπορέλα που ήταν... άγορί ! Γιατί την έπειρασαν τα κορίτσια του χωριού. Πώς άνεκαλύφθη το φύλον της. Μία παράξενη ιστορία. 'Ο κ. Χαϊροπούλος και ό... λυγός του 'Εμπρός... Πώς έχασεν ό Καλαποθάκης τα κέρδη των έμπορικων άγγελιών. 'Ο άείμνηστος Δεληγιάννης κατά του διαδόχου Κωνσταντίνου. Τι ρόλον παίζουν οι διαψεύσεις κτλ. κτλ.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ.....ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Προχθές έγραφε το «Μπουκέτο» ότι ο Ματσούκας σπούδασε τὰ Νομικά.

Ο Ματσούκας δεν έσπούδασε μόνον Νομικά, αλλά πήρε και τὸ δίπλωμά του, καὶ τὴν ἀδεια, ἀκόμη, τοῦ δικηγορεῖν.

Ἐδωσαν ὅμως ἐξετάσεις δύο φορές. Τὴν πρώτην ἐξετάζετο μὲ ἕναν συμφοιτητὴν του... Λίβαν, ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος τοὺς... ἔκρινε καὶ τοὺς δύο. Ἀπερρίφθησαν, ἀμφότεροι, μετὰ πολλῶν ἑπαίνων.

Ο Ματσούκας μετὰ τὴν ἀποτυχίαν πῆγε στὴν Ὑπάτη. Ἦταν ὀλίγο δύσθυμος καὶ ἡ μητέρα του, ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ πῶς καὶ γιατί ἀπέτυχε :

— Τὰ χονδρά τὰ γράμματα, μητέρα, τῆς εἶπε, τὰ διάβασα ὅλα. Τὰ φιλά ὅμως, δὲν τὰ διάβασα καὶ γιὰ αὐτὸ μὲ δάξαν.

— Τὶ λογῆς γράμματα, εἶπε αὐτὰ : Τὸν ρώτησε.

Ο Ματσούκας πῆρε τὴν «Πολιτικὴ Δικονομία» καὶ τῆς διάβασε λίγα κομμάτια.

— Τὰ φιλά εἶπε αὐτὰ : τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.

— Τὰ φιλά !

— Καλὰ ἔκανες καὶ δὲν τὰ διάβασες, γιατί ἀπὸ αὐτὰ παλάβωσε καὶ ὁ Βασίλης τῆς Παπαδιάς !

Ο Βασίλης τῆς Παπαδιάς, ἦταν ἕνας μιά φορά σ' ἕνα χωριὸ τῶν μερῶν ἐκείνων, πού ἔχασε τὸ μυαλό του, ἀπ' τὸ πολὺ τὸ διάβασμα !...

Πρὶν ὅμως πᾶν ὁ Ματσούκας στὴν Ὑπάτη, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν του στὰς ἐξετάσεις, μόλις πῆρε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπορρίψεώς του, μιά καὶ δύο, φεύγει ἀμίλητος ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ πέρνει τὸν περὶφρῶν τότε «κολοσσούρη» τοῦ Φαλήρου καὶ κατεβαίνει εἰς τὸ Νέον Φάληρον.

Πολλοὶ φίλοι του καὶ συμφοιτηταὶ του, τότε, φοβήθηκαν μήπως αὐτοκτονήσῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του.

Ο Κουλουμπάκης μάλιστα, πῆρε καὶ μερικὸς ἄλλους φοιτητὰς καὶ τὸν παρηκολούθησαν γιὰ νὰ προλάβουν τὸ «ἀπονενομημένο» του διάβημα, στὸ Φάληρον ὅπου πέσαν ὅλοι μέσα..... στὴ ρετινῆ καὶ γυρίσαν ἀπάνω στὴν Ἀθήνα μὲ βιολιά.

Ὅταν ἦλθε πάλιν τὸ τεταγμένο πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἔδωσε καὶ διὰ δευτέραν φοράν διδακτορικὰς ἐξετάσεις.

Σύντροφοί του εἶχε τώρα ἕναν κανδηλιανάκη, πού ἐσπούδαζε καὶ αὐτὸς τὰ Νομικά, καὶ ὁ ὁποῖος τὸν.... φ ὡ τ ῖ σ ε φαίνεται καὶ πῆρνε καὶ οἱ δύο τὸ δίπλωμά τους.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ὁ Ματσούκας, τὸ ἀνῆγγελεν εἰς τὴν Ὑπάτην τῇ μητέρᾳ του, μὲ τὸ ἔξις τηλεγράφημα :

— Ἐυαγγελίην Ματσούκα, Ὑπάτην.

«Κατ' ἡν τῇ σ... δι κ η γ ὁ ρ ο ς».

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἐξετασθεὶς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔπῃρε καὶ τὴν ἀδειαν. Ὁ μακαρίτης Τσιβανόπουλος, μὴ λησμονήσας ὅτι ἀπευθύνεται σὲ νομομαθὴ ποιητὴν, τοῦ εἶπε καὶ αὐτὸς ἐμμέτρως :

«Τὸν Νομικὸν ὠκεανόν,
μὲ μιά μικρὴ φελούκα,
θανάσια ἐπὶ ὁδοῖς,
τραγουδιστὰ Ματσούκα !»

Μόλις ἔφθασεν ὁ νέος δικηγόρος στὴν Ὑπάτη, νὰ καὶ ροβόλησαν ἀπ' τὰ βουνὰ φορτωμένοι τὰ διστάκια τους, γεμάτα ἀγῶγια καὶ ὑποθέσεις καὶ «καλαμποκότσαιλα» οἱ χωρικοὶ καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς φωνάζουν :

— Αἶντε οὐρὲ, τώρα πού ἀποχτήσαμε δικὸ μας δικηγόρο, καί... Τοὺς φάγαμε τοὺς... ἀντιπολιτευομένους !

Ἡ πρώτη ὑπόθεσις δὲν ἄρχισε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Ματσούκα. Δύο χωριανοὶ του πιαστήκαν γιὰ μιά ἀγροζημία ἀξίας τριάντα δραχμῶν, βριστῆκαν, χτυπηθήκαν καὶ ἀλληλοκατηγγέλησαν.

Ο Ματσούκας θέλησε νὰ τοὺς συμβιάσῃ, ἐκείνοι ἦσαν ἀνένδοτοι.

— Πόσο ρὲ σὲ ζυμώσε, ἔσένα : ρωτᾷ τὸν ἕνα.

— Τριάντα δραχμές.

— Τίποτα, φωνάζει ὁ ἄλλος,

— Τριάντα δραχμὲς καὶ παραπάνω, ἐπιμένει ὁ πρῶτος !

— Εἶνε ψεύτης, ἀναφωνεῖ ὁ δεύτερος.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ Πληρώοντας καὶ φόρο

Καὶ ἔκτοτε ἀφιερώθῃ εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὴν Μεγάλῃ-Μάνα, τὴν Πατρίδα !...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς πολὺ καλὴν τιμὴν βιβλία καὶ βιβλιοθήκη. Γράφει στὸ «Μπουκέτο».

Κι' ἀπ' αὐτὰ μ' ἐκέρχεται γιὰ δικηγόρο ἐκείνην, ἢ Ἑλλάδα ἢ Πατρίδα μας, ἢ σκλάβᾳ Ρωμηοσύνη.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

— Νᾶτα ὁρὲ, τοὺς λέγει καὶ ὁ Ματσούκας θυμωμένος, πᾶντε ὁ καθένας ἀπὸ τριάντα δύο δραχμὲς καὶ αἶντε στὴ δουλειά σας !

Καὶ τοὺς μοίρασε ὅσα χρήματα εἶχε στὸ πορτοφύλι του.

Ἔτσι ἔκλεισε τὸ πρῶτον ἐν Ὑπάτῃ δικηγορικὸν γραφεῖον...

Ἐν τῷ μεταξύ ἦλθεν ὁ πόλεμος τοῦ 1897. Καὶ ὁ Ματσούκας κατατάχθηκε ἐθελοντής, κλειδίσας τὸν δικηγορικὸν του μέσα σ' ἕνα συρτάρι.

Ἐκεῖ μὲ τὴν ὑποχώρησιν, θυμώσας, πῆγε στὴν πόρτα τοῦ σπιτοῦ πού ἔμενε τὸ στρατηγεῖο τότε καὶ ἔγραψε μὲ μεγάλα γράμματα :

Λεβέντες θέλει ὁ πόλεμος !
Λεβέντες σὺν καὶ ἑοδῶς ;
Ποὶ προτροπᾶν φεύγετε
στὸν Τούρκον τὰς οἰκίας !

Τοῦτο ἔστειλε τρεῖς μῆνες ρολοῦ εἰς τὸν Ματσούκα.

Ἀποτέλεσμα τῆς τριμήνου φυλακίσεώς του, ἦταν ἕνα ἄλλο τεράστιον, πού γράφτηκε στῆς φυλακῆς τὸν τοῖχο :

Ὡ ξεῖν, ἐνταῦθα κείμεθα
τῶν Τουργκόνιων θύματα,
καὶ ἀπὸ τὸν φόβον χ...
τὰ τὸν προγόνον μνημάτα !

Σὰ τελείωσεν ὁ πόλεμος, ἄρχισαν τὰ στρατοδικεῖα νὰ τιμωροῦν τοὺς λιποτάκτας. Μεταξὺ τῶν κατηγορουμένων ἦταν καὶ ὁ Ματσούκας.

Ἀποτέλεσμα τῆς τριμήνου φυλακίσεώς του, ἦταν ἕνα ἄλλο τεράστιον, πού γράφτηκε στῆς φυλακῆς τὸν τοῖχο :

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα ν' ἀγορεύσουν οἱ συνήγοροι, σηκώθηκε καὶ ὁ Ματσούκας.

Ἀρχισε λοιπὸν :

— Αἰσῶν τὸν Τραγῶμαλλο,
τὸν ὑποδεκανέα,
καὶ ἀφίνοντε ἀδίκασον
οὐλὴν τοῦ τῆς παρὰ.

Τὸ δικαστήριον ἄρχισε νὰ ταρασσεται, οἱ δικασταὶ ἄρχισαν νὰ φουσκῶνουν σὺν γαλῇ.

Ο Ματσούκας ἐξηκολούθησε :

— Αἰσῶν τὸν Τραγῶμαλλο,
οἱ φοβεροὶ σοφτάδες
καὶ ἀφίνοντε ἀδίκασον
τοὺς τόσους μας φονιάδες.

Ἐννοεῖται δὲ τοῦ ἀφιερώθῃ ὁ λόγος καὶ τὸν καθῆσαν ἀμέσως κάτω.

Ἀπὸ τότε καὶ ὁ Ματσούκας ἀφῆρεσε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, τὴνΔικαιοσύνην. Ἐμεινε μόνον ποιητής. Τὸ δικηγορικὸν γραφεῖόν ἔκλεισε, ὁ Πήγασος ἐπιπλάζεται, δαγκώνει καὶ κλατοῦ, ἅμα τὸν πλησιάζει ἡ Δικονομία, ὅπως οἱ δνοὶ ἅμα γεμίζουν ἀλογόμηνες.

Τὰ νομικὰ βιβλία του, τὰ χάρισε εἰς ἕνα χωριὸ κοντὰ εἰς τὴν Ὑπάτην.

Οἱ χωρικοὶ ἀφοῦ ἐπέστησαν ὅτι τὰ ὀγκώδη ἐκεῖνα βιβλία δὲν ἦσαν οὕτε Εὐαγγέλια, οὕτε τίποτε ἐκκλησιαστικὰ, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθησαν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἦσαν χρήσιμα σ' αὐτούς, τὰ κρεμόσαν ἀπὸ τῆς ἀγορηλῆς καὶ τὰ βάζαν στὸ σημάδι σὰ πανηγύρια τοῦ χωριοῦ, ἢ σὲς μεγάλες ἐορτές !...

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ τοῦ παρουσιάστηκε μιά ὑπόθεσις ἀκόμη.

Ἐνας ἐμποροπρακτικὸς ἤθελε νὰ πάρῃ διαζύγιον, μὲ τὴν συμβίαν του.

— Ἀδύνατον, τοῦ λέει ὁ Ματσούκας. Ἐχὼ νομικὸ κώλυμα !

— Μπᾶ ! Τί ;

— Ἐχὼ πάρε καὶ ἐγὼ διαζύγιον μὲ τὴν... Δικαιοσύνην !

Τὴ Νομικὴν ἐπιστήμην ἀποχαιρέτησε μὲ τὸ κάτωθι ποίημα, τὸ ὁποῖον ἔστειλε στὴ μάνα του :

Καὶ πῆρα ἕνα δίπλωμα καὶ τῶβαλα σὸ ῥάφι, καὶ οὕτε ἐλπίδα τὸ κρατῶ, καὶ Μοῖρα μου τὸ γράφει.

Ὅποιοι θέλουν νὰ μὲ ἰδῇ, Ἀδέρφια, δικηγόρο θὰ ἴδῃ τὴν ὑπόθεσιν, Πληρώοντας καὶ φόρο

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

Καὶ εἶμαι τὸ λέγω, δυνατός, καὶ μὲ θανατῶν διὰ, ὅσοι μ' ἀκούνε νὰ μιλῶ γιὰ Σμύρνη καὶ γιὰ Πόλιν.

ΑΝΗΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Προσφέρωμεν καὶ σήμερα μιά ἀνεκδοτὴν πάλιν σελίδα, τοῦ λησμονημένου ποιητοῦ καὶ λογοτέχνου Κ. Ἱερουκλῆ. Εἶνε γραμμένη στὸ ἑλληνικὸν ἴδιον καὶ λογιῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Τὴν προσφέρωμεν, ὅπως ἐς λογοτεχνικὸν ἔργον πρῶτης τάξεως, ὡς ἀπεικονίαν τῆς παλαιᾶς λησμονημένης ζωῆς.

Ἐρωτῆτε τὰ γραφικὰ βουνὰ καὶ τὰ ὄρη τὰ τοπεία τῆς Βάρης ; Τὴν Βούλα, τὸ Ντούσι, τὴν Λομβάρδα, τὰ Λαφανὰ, τὰ Μελλίσια, τὰ Μεγάλα Πεῦκα, τὰ Μανδριά, τὰ Χαλασμένα Σπίτια, τὴν Βουλαμένην, τὸ Καρβούρι ;

Ἐκεῖ θρήνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς τραγῶν καὶ περδίων καὶ λυπηρότατες οἰμωγὲς ὁρύγων καὶ ἐντρομοῦς φυγῆς αὐτοῦ τετραποδότητος, τοῦ ὀτοπαίκετον λαγωοῦ.

Ὁ λαγὸν τέκνον τῶν ἀνέμων μελισσοσυρῆ, ὃ ἰσότης καὶ ἰσότης, ἀλλὰ παραδοξοκέφαλε καὶ κεραμιδοχρῶμε καὶ φουστανελλοφρε τασαλαπτενί, καὶ σὺ, συκοφάνε, ἀκρόστες τῶν σὺκων ἐξολοθρεῖσά, πού πρῶτ, πολλὴ πρῶτ καὶ ἀλειτοῦρητος ἐπιτίθεσαι κατὰ τοῦ γλυκοῦ καρποῦ τῆς Εἰας, ἐφθασεν ἡ τιμωρία σας.

Ἐδικάσθητε καὶ κατεδικάσθητε ἐν ὀνόματι τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ρομαντισμοῦ, ὑπὸ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθῆναις κυνηγῶν !

Ἔνα ὀλόκληρον ἔτος σὰς ἐπροστάτευσεν ἡ διοικητικὴ ἀστυνομία, ἀλλὰ τώρα ὁ πέλας τῆς μαγευτικῆς δικαιοσύνης ἐπικρέμειται κατὰ τῆς κοίτης κεφαλῆς σας.

Ἐλαφρὸς φυσὸ βορρᾶς. Εἶνε ὁ ἀνεμος πού διαλέγουσιν τὰ τραγῶνα, γιὰ νὰ κατεβῶν. Ταξιδεύουσιν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἢ τῶν ἀστρῶν. Γνωρίζουν πού πηγαίνουν, ἔχουν δρόμους ὁρισμένους καὶ μόνον καθε δέκα χρόνια εἶνε δυνατόν νὰ τροποποιηθῇ λίγο τὸ πρόγραμμά των.

Πηγαίνουν στὴν Ἀφρικὴν, διὰ νὰ διαχειμᾶσιν ἐν μέσῳ τῆς γλυκαίας φύσεως ὅπως ἦλθαν τὸν Ἀπρίλιον, διὰ νὰ διασκορπισθοῦν κατ' ἑλὴν τὴν Εὐρώπην, χάριν τοῦ εὐκαίρου ἔαρος καὶ τοῦ μετρίου θύρου.

Τὸ κράτος τῶν τραγῶν, βλέπετε, δὲν ἔχει ὅρια καὶ δὲν περιπαῖται ὑπὸ ζήτημάτων μεθοριακῶν !.

Οἱ αὐτοὶ νόμοι καὶ κανόνες ἰσχύουσιν καὶ διὰ τὰ ὀρτύκα. Ἡ πέριξ, γεννῶνται, ζῶσιν καὶ θνήσκουσιν σὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς.

Ἡ τραγὴ εἶνε ἡ βασιλεὺς τοῦ κυνηγίου. Καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τὴν ποιητὴν κληροδοτηθεῖσαν εἰς αὐτὴν συμπάθειαν καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ τῆς εὐσαρκίαν καὶ διὰ τὴν ἐπιτηδεύοντα πού ἀπατεῖται νὰ κυνηγήθῃ.

Ἡ δὲ τραγὴ εἶνε δευτερεύουσα. Ἡ μεγάλῃ κυρὴ τῆς τιμῆς, λόγου χάριν, μικροτέρα, παχυτέρα, εὐχμωτέρα, ἀληθῆς ὁδολογία, ἀλλ' ἀνευ ποιήσεως καὶ ἀνευ ἰδανικοῦ. Διότι μῆτε τὰς μεγάλας πτήσεις τῆς τραγῆς ἔχει, μῆτε ἐπὶ τῶν δένδρων κάθεται, ἀλλὰ κρυπτεται ὑπὸ τῶν θάμνων.

Εἶνε ὅμως ἡ εὐτυχία τῶν ἀεζαυμένων κυνηγῶν, ὡς εὐκόλος.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμω ἰδιαίτερον λόγον καὶ περὶ σοῦ, ἐνδοξοῦς κυρὴ τῶν κεφαλῶν, ἥτις ἡ παρηγορία τῶν ἡμαθῶν κυνηγῶν καὶ τῶν πονηρῶν ἡμερῶν τῆς λειτουργικῆς. Δὲν εἰσέρχεται γιὰ σὲς σπῆν, ὡ κεφαλῆδες, μετὰ τῶν τιμητῶν τῶν Ἑλληνικῶν Ὑποταγῶν, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν εἰσθε ἱεραμένοι, θὰ εἰσθε τοιάχιστον μητροπολίται τοῦ περὶ τοῦ ποινικοῦ, διότι φέρετε ἔμπροσθεν τὴν μίτραν ἐπὶ κεφαλῇ καὶ διότι, καίτοι μικροὶ τὸ δέμας, ἔχετε ὕψος μεγιστάνων.

Ὅλοι οὗτοι οἱ μικροὶ ὀδοιπόροι τοῦ στερεώματος ζήτουν μὴν φιλοξενίαν ἐπὶ τῆς ἀέθου γῆς. Κατὰ τὸν ὁρῶν παύονται τὴν πῆλιν καὶ ἀναπαύονται ἐπὶ τῶν κλάδων, ἐπὶ τῶν πετρῶν, ὑπὸ τῶν βάτους, ἐπὶ τῆς χλόης. Τότε ἀρχίζουν τὴν οὐρανὸν ἐκείνην γλῶσσαν, ἡ ὁποία ὑνεῖται στοὺς ἀνατολικούς μύθους, ὡς τὸ δροστεύνημα τῆς εὐλογίας τῆς φύσεως. Αἱ τραγῶνες συνεννοοῦνται διὰ στεναγμῶν, ἢ φωνῶν τῶν ὀρτύγων λέγουσιν ὅτι μοιάζει τοὺς γλωσσῶν γλῶσσας βρεφῶν καὶ οἱ μελισσοσυρῶν κυμαλίζουν ἱπτάμενοι τόνους καθαρῶς, λαροτάτους.

Ἡμεῖς δὲ οἱ κάτοικοι καὶ ἰδιοκτεῖται τῆς γῆς, ἀκρόστες ἀπολαύσεως, ἀφοῦ θαυμάσωμεν τὴν θεοπεσίαν ταύτην μουσικὴν, εὐθύς ἡ χαρὰς ἡ αὐγὴ, πέρνομεν τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας, καὶ ζήτιμεν τὴν ἡδονὴν, τὸν φόνον τῶν ἀτυχῶν τούτων τραγουδιστῶν.

Ὅλοι οὗτοι οἱ μικροὶ ὀδοιπόροι τοῦ στερεώματος ζήτουν μὴν φιλοξενίαν ἐπὶ τῆς ἀέθου γῆς. Κατὰ τὸν ὁρῶν παύονται τὴν πῆλιν καὶ ἀναπαύονται ἐπὶ τῶν κλάδων, ἐπὶ τῶν πετρῶν, ὑπὸ τῶν βάτους, ἐπὶ τῆς χλόης. Τότε ἀρχίζουν τὴν οὐρανὸν ἐκείνην γλῶσσαν, ἡ ὁποία ὑνεῖται στοὺς ἀνατολικούς μύθους, ὡς τὸ δροστεύνημα τῆς εὐλογίας τῆς φύσεως. Αἱ τραγῶνες συνεννοοῦνται διὰ στεναγμῶν, ἢ φωνῶν τῶν ὀρτύγων λέγουσιν ὅτι μοιάζει τοὺς γλωσσῶν γλῶσσας βρεφῶν καὶ οἱ μελισσοσυρῶν κυμαλίζουν ἱπτάμενοι τόνους καθαρῶς, λαροτάτους.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ο Γαβριηλίδης και ο Βασιλεύς Γεώργιος. — Ο Συνταγματισμός. — «Ο κ. Υπουργός να περιμένει!...» — Τα γεγονότα του Καστελλορίζου. Ένας χαρακτηρισμός για το Στ. Δραγούμη, κτλ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και ακολουθήσε η ασχρά και έπονείδιστος φυγή...

Η «Ακρόπολις» προσπάθησε να προλάβει και τον πόλεμον αυτόν, αλλά και πάλιν οι Έλληνες της έτριξαν τα δόντια...

Ο Γαβριηλίδης αγαπούσε τον Βασιλέα Γεώργιον, εις τον όποιον, σάν απέθανε, θέλησε να προσαρμόση το έπίθειον «δ αλησμόνητος».

Αν και δημοκρατικός κατά βάθος, ένόμιζε την Βασιλείαν, κάτι θετικόν, σοβαρόν, συγκεντρωτικόν και επιβλητικόν για τους άγραμμάτους πολιτικώς και άμορφους κοινωνικώς, Έλληνες.

Αλλά την ήθελε Βασιλείαν σωστήν, βασιλεύσαν, μεγάλην, μεγαλοπρεπή, βαρύνουσαν, οδηγούσαν, παραδειγματίζουσαν, παρασύρουσαν και όχι παρασυρομένην από τα λαϊκά ρεύματα και τας ένστικτους όρμους του πλήθους.

Εις το παλάτι δέν επήγαινε, την χαμορίαν την έσυχαινετο, τα αδικία ζώα δέν είχε μάτια να τα ίδη και εκφράσει να τα χαρακτηρίση.

Μόνον εις τον Παπαδιαμαντόπουλον είχε κάποιαν εκτίμησιν. Μιά φορά πού αυτός, τον ρώτησε εκ μέρους του Βασιλέως, την γνώμη του, για κάποιον ζήτημα τότε ειδικώς και γενικώς για όλην την κατάστασιν, ο Γαβριηλίδης του έμνησε, εκείνου πού είχαν ειπει κάποτε, στον Βασιλέα του, κ' ο Ριβαρόλ:

— «Αν θέλη να βασιλεύση, είνε καιρός να κάμη τον βασιλέα. Άλλως δέν υπάρχει βασιλεύς!»

Μετά δε το συλλαλητήριο της 14 Σεπτεμβρίου 1909, του ειπε: — «Ο Βασιλεύς πρέπει να πάρη ένθρόνον από την θέλησιν αυτήν του λαού και να καταστή εις το μέλλον βασιλικότερος».

Μιά φορά είδεν ένα αξιωματικόν του ναυτικού, έφιππον, να χρησιμεύη, ως διαγγελεύς, σε κάποια γυναίκα, στον βασιλέα και ανεφώνησεν: — «Ωστε ή Έλλάς εδημούργησε και αξιωματικούς άμφιβίους».

Δέν έχωνε τον παρεξηγημένον ύπό των Έλλήνων Συνταγματισμόν.

— Συνταγματικόν πολίτευμα-διά τους Έλληνες βουλευτάς, είνε, έλεγε, να φορούν πάντοτε το καπέλλο τους μέσα στη Βουλή, να πατούν με λίσπες, άπάνω στα θραγία, να μιλούν με τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού, να χτυπούν το μαστόνι τους στην αίσουσα των συνεδριάσεων και να λένε ότι φθάνουν. Άλλο; Τίποτε!

Μιά φορά κάποιος από τους κοινωνιολόγους άν ένθυμώμαι καλώς, μου έστειλε κάποιον φιλογλογο-κοινωνικόν άθρο, με την παράκλησι να δημοσιευθή εις την «Ακρόπολις». Ήταν τότε πού ο Χαλκοκο-δύλης, ο νύν Διευθυντής της Νέας Ημέρας, είχαν ανακινήσει το ζήτημα του «Σκαντζοχοίρου» της Έλληνικής οικογενείας.

Ο Γαβριηλίδης το άπέρριψε και το έπέστρεψε συνοδεύσας αυτό με το έξης σημείωμα:

— «Πολύ μεγάλο, πολύ πρωτόλειο, ήμισα ένδιαφέρον».

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

ποτε ιδιαίτερο κεφάλαιο, και έχομαι σάν γυρίσαμε εις την Άθήνα, καταπικραμένοι και συντετριμένοι, από την άπροσδόκην ένειση συμπεριφορά των Γάλλων.

Θυμώμαι τότε πού ο Παπαβασιλείου, ο Κυβερνήτης της «Έλ-λης», άνταντόφιλος όπως είμουνα κ' έγώ, άρρώστησε από το κακό του και μου έλεγεν πως δέν μπορεί πειά να ίδη στα μάτια του άνταντόφιλον έφημερίδα.

Έγεινε τότε άρεκτός θόρυβος εις την Άθήνα, φαίνεται δε ότι έτάραξε και τον Βενιζέλο και μου μήνυσε να πάω σπίτι του να τον ίδω.

Χαφιέδες όμως τότε πολιορκούσανε το σπίτι του. (Όλοι οι Έλληνες είνε πρόθυμοι να γείνουν χαφιέδες. Όσοι δέν ήσαν τότε της Κυβερνήσεως, ήσαν της Αγγλογαλλικής Άστυνομίας.) Τού άπίνθησα ότι θα προσπαθήσω να πάω, χωρίς να γίνω άντιληπτός, γιατί είμουνα υπήλληλος, ταλαισιθείς γερά από το Κράτος. Και πράγματι επήγα. Ήταν ώρα του γευμάτου.

Ο Βενιζέλος με ρώτησε να του πώ καταλεπτώς, τί συνέβη με το Καστελλόριζο. Με ήκουσε με προσοχή μεγάλη και όταν έφθασε στις κατά της σημαίας μας προστυχίες των Γάλλων, είδα από τα μάτια του ν' αναβλύζουν δάκρυα χονδρά... Έταράχθην.

— Δυστυχώς, μου λέει, ό,τι θέλουν κάνουν!... Δέν άκούε, ούτε συμμαζεύονται!... Έχουν παρασυρθεί από το θυμό τους... Έπράξαμε κ' έμεις... Τους δώσαμε άφορμές πολλάς...

— Δέν ξέρω, κ. Πρόεδρε, του είπα, τί τους δώσαμε και τί μας κάνουν! Το ζήτημα του Καστελλορίζου είνε ζήτημα φιλομαγίας για ήμάς και για ήμάς. Πρέπει ν' άναστηλωθή πάλιν ή Έλληνική σημαία εκεί κάτω. Και για συμφορον ακόμη ίδιού τους... Ο Έλληνικός κόσμος έχει καταπικραθή με τη διαγωγή τους. Καθημερινώς δημιουργούν έθρονες με τη διαγωγή τους. Να έπέμβρη έσείς, προσοπικώς. Ή έπέμβραδς σας πολλά θα σώση...

Ο Βενιζέλος ύπεσχέθη να εξασκηση όλην την έπαιρησίν του, να έπανορθώσουνε το σφάλμα τους οι Γάλλοι. Με ρώτησε μόνον άν δέχομαι ν' άποσταλώ πάλιν έγώ εκεί γιατί το θεωρώ ως έξοριον.

— Αν και είνε έξοριον, του άπάντησα, και για έξοριον δούλην έχει κάτω, τώρα πού πήρε έθνική τροπή το ζήτημα, εύχαρίστως πάω.

Ο Γαβριηλίδης μ' έπερίμενε με άνυπομονσία ν' άκούση τί έλεχθη μεταξύ μας και τί θα γείνη με το Καστελλόριζο. Ήταν τότε στις πειο μεγάλες άντιβενιζελικές του φορές.

Σάν του είπα για τα δάκρυα του Βενιζέλου, πού με συνεκίνησαν κ' έμένα, μου άπάντησε: — Δέν τον ξέρεις; Αυτός είνε ήθροικός.

— Άπάνω στη κουβέντα του διηγήθηκα για το φτωχικό τραπέζι του φαγητού του Βενιζέλου και για το γραφείο του, πού ήσαν γεμάτο εικόνες, φωτογραφίες, σκίτσα, προτομές και γελοιγραφίες όλο του ίδιου Βενιζέλου.

— «Ο ναός του έαυτού του» μου άπάντησε.

Κατά τον Γαβριηλίδην, ο μακαρίτης Στέφανος Δραγούμης ήσαν «ο παροικιωδής άκούρατος» και προσεκτικός άνθρωπος.

Όταν άκουσε ότι οι κάτοικοι ενός χωριού παραμεθορίου, της Δερβέν-Καρυάς, συνέταξαν σύνδεσμον προς έξόντωσιν των... ζουλοκετών, κατέ τον Μάιον του 1910, ειπε:

— Άλλού γίνονται συνεταιρισμοί γεωργικοί, κτηματικοί και στην Έλλάδα προς... έξόντωσιν ανθρώπων!

Μιά ακόμα σκιά διά το Κράτος.

Ο Γαβριηλίδης έγραψε και εξέδωκε και μίαν κομωδιάν.

Τάς «Τορπίλλας», την όποιαν όμως άμέσως... έτορπίλλισεν ο ίδιος, για να την βυθίση εις τα βάθη της λημοσύνης.

(Ακολουθεί)

Ο Γαβριηλίδης
(Σκίτσο του έν Παρισίους διασημού
Έλληνος ζωγράφου Γαλάνη)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Άντι να τον κάνεις, ειπε, να προφητεύει τόσες άνοησίες, γιατί δέν τον παρακαλείς να μου δείξει πού είνε κρυμμένος ο θησαυρός του Λαντρός;

— Δέν θ' άπαντούσε, ειπε ή Φρέα. Το μόνο πράγμα πού λέει όταν τον ρωτάω τίποτε σχετικό με σένα, είνε ότι θ' άποθ...

— Σόπα! τη διάκοψη ο Βρινδινός χτυπώντας το πόδι του. Μήπως και για σένα δέν προφήτευσε, έδώ και δέκα χρόνια, ότι θα πεθάνεις στην κρεμάλα;

— Ο πετεινός δέν ειπε ποτέ ψέμμα κτα! άπάντησε ή γρηά μ' έπιστημότητα. Γρήγορα ή άργά θα καταστραφείς, Ματθαίε, παιδί μου, και γρήγορα ή άργά κ' έμένα θα με κρεμάσουν!

— Να σε κάνουν, μάγια, να φάνοσε ο Βρινδινός του όποιου ή μονία είχε φτάσει στο ζενίθ, και μακάρι να μπορούσα έγώ ο ίδιος να το κάνω αυτό!

— Όχι, παιδί μου, όχι. Έσύ δε θ' απολάμβεις αυτή τη χαρά. Έσύ, είνε γραμμένο να πεθάνεις πρώτος, άγαπημένο μου παιδί. Θα πεθάνης, άεπιπλέοντος, γυνίος, καταδικασμένος! Τ' άκούεις καλά! θά πεθάνης φ τ ω χ ός!

Ο Βρινδινός ήνωσε το χέρι του κ' όρμησε. «Ότιόσο όμως συγκρατήθηκε και ειπε σπρίγγοντας με δύναμη το χέρι της μητέρας του: — Ότιόσο είμαι πλούσιος! Είμαι πλούσιος σάν πρίγκιπας, σάν αυτοκράτωρ! Άν με κλέψουν έσύ θα με προδώσεις, μάγισσα του διαβόλου. Και τότε μήτε με το σχοινί, μήτε με το παλόνι, μήτε με τη φωτιά θα ψοφήσεις...

Και λέγοντας αυτά ο Βρινδινός, άφησε το δωμάτιο και μπήκε στο διπλανό. Είχε ανάγκη να ήσυχάσει βλέποντας το χουσάφι του.

Είχε ντυθεί πιά. Τη στιγμή εκείνη μ' άστραπή έκδημοτική φωτίσε τον όδραν κ' άμέσως κατόπιν άκούστηκε ο κόπος του κεραυνού. Ραγδαία ή βροχή άρχισε να πέφτει άπάνω στα κεραμίδια.

Η γρηά πήρε τη ρόχα της κ' άρχισε να γνέθει, όταν άξαφνα ή πόρτα του διπλανού δωματίου άνοιξε πάλι με κρότο.

Ο Βρινδινός παρουσιάστηκε πελιδνός, τρέμοντας και κοιτάζοντας πίσω του σάν να τον κυνηγούσαν.

Όταν εξύγινε στη μητέρα του έπεσε τρέμοντας σε μιá καρέ-κλα, ένω τα δόντια του τριζάν.

— Ένα φως! άθροσε με δυσκολία. Είνε πολύ σκοτεινά εκεί μέσα... και... και...

Η γρηά σηκώθηκε κ' άναψε ένα δαυλί από ρεταίν κ' έπειτα χιτάξε μ' έκπληξη το γιοί της του όποιου το περίτρομο πρόσωπο προκάλεσε φρίκη.

Η πόρτα είχε μανιάσει έξω. Η βροχή πού την συνόδευε και χιτάξε σά χείμαρρος, οι άστραπές διεδεχοντο ή μία την άλλη και οι κρότοι των κεραυνών συντάραξαν το σπίτι από τα θεμέλια ως τη στέγη.

Ο Βρινδινός, στο φως του δαυλού, άναθάρρησε κάπως κ' έρ-ρεξε κα τρομαγμένα βλεμμάτα του γύρω γύρω, προσπαθώντας να χα-μογελάση.

— Δέν είνε τίποτε, τραύλισε κρυπίζοντας τον ιδρώτα του. Έκεί, καθώς έλαμψε μ' άστραπή είδα... και μάλιστα έννοιωσα στα δά-χτυλά μου...

Μά δε μόρεσε να συμπληρώσει τη φράση του κ' άρχισε πάλι να τρέμει.

— Τι είδες; τον ρώτησε ή Φρέα πού άρχισε να γελά θλιβερά. Μήπως είταν οι δύο μου ύπότροφοι πού σε τρομάξαν τόσο...

— Όστε αυτοί είταν; Και γιατί δε μου τόλεγες από πρίν;

— Μπά! μήπως είνε ή πρώτη φορά πού έχουμε στο σπίτι τέ-τοιους ξένους;

— Ναί... αλλά έτσι όπως τους είδα... στί' σκοτεινιά... μ'αυτό το κοσμογλαστό!

— Φοβιτάρης πού είσαι! έλα να δείς τώρα τους ύποτροφους μου στο φως δέν τους ποιάς λιγότερο από εκατό φιορίνια τον ένα...

— Ευχαριστώ! ευχαριστώ! ειπε ο Βριν-δινός και τυλίχτηκε στο μανδύα του, πρόκει να φύγη.

Ο άσθενής μου με χροιάζεται κ' άν μάθαιναν τα κορίτσια πως λείπω...

Μιά τρομερή βροντή διάκοψε τα λόγια του Βρινδινού και συγχρόνως ένα κύμα βρο-χής πού τόφερε ο άνεμος μέσα από το άνοι-χτο παράθυρο καταπλημμύρισε την αίθουσα.

Τότε ή Φρέα έκλεισε το παράθυρο έτσι πού ο άνθρωπος ο όποτος άφογκραζότανε άπ' έξω να μη μπορεί πιά να τους άκούει.

IV

Συνεδρίασις άλεκτρομαντείας.

Ο άνθρωπος πού είχε παρακολουθήσει το Βρινδινό και είχε σταθεί παραμυνοώντας κάτω από το παράθυρο του σπιτιού του δέν είταν άλλος από το Στέφανο το Στραβοζέρη,

τον έρωτευμένο με την Μαγδαληνή, πού με τόση άποτυχία είχε άποπειραθεί να κρεμάσει τον δόν Διάξ.

Παγωμένος, βρεγμένος ως τα κόκκαλα, τυφλωμένος από τις λάμ-ψεις των άστρατών, φαίνόταν εκείνη τη στιγμή έλεεινός και τρι-σαθής. Σ' αυτό συντελούσε πλ' και ή νοση άκόμη πληγή της τρομερής γροθιάς πού του κατάφερε ο Πλουσέτ.

Ότιόσο, παρ' όλα τα παθήματά του το μίοςος έδηλητηρίαζε την καρδιά του.

Δέκα μέρες τώρα, έκανε χίλια δυό σχέδια εκδίκησης. Μά αυτός καθώς είταν κακός, φτωχός και τον ύπόβλεπαν οι τί-μοι άνθρωποι, τι μπορούσε να κάμη έναντίον ενός άντεραστου εύπολήπτου πλουσίου, ώραιού και έκλεκτου της καρδιάς της Μα-γδαληνής;

Η σκέψη αυτή τον έβασάνιζε. Καί έπειδή δέν εύρισκε σε ποιόν άγιον ν' άπερωθεί τράβηξε προς το διάβολο πού τον αντιπροσώ-πευε ή μάγισσα ή Φρέα.

Αλλά καθώς πήγαινε προς το σπίτι της, άντελήφθη και το Βρινδινό να πηγαίνη προς τα εκεί κ' άμέσως όσα λεγόγονταν για αυτόν στην Τουρραίνη ήρθαν στο μυαλό του Στραβοζέρη.

Μιά δυνατή περιέργεια τον έπιασε τότε κ' διηγήθη αυε πως ο Στραβοζέρης, άφου βεβαιώθηκε ότι δέν τον είχε άντιληφθεί ο Βριν-δινός, προσεπάθησε να κλέψει τα μυστικά της μητέρας και του γιου.

Η λέξη «χρήματα» είταν ή πρώτη πού έπεσε στ' αυτιά του. Δέ χροιάζότανε ν' άκούση περισσότερα για να καρφωθεί στη θέση του, άκούνητος, μη αισθανόμενος τους χειμαρρους της βροχής πού έφεσαν άπάνω του. Έπειτα άκουσε το όνομα της Μαγδαληνής, αλλά, δυστυχώς γι' αυτόν, οι συνδιαλεγόμενοι, χαμήλωσαν εκείνην τη στιγμή τη φωνή τους και δε μόρεσε να καταλάβει και μεγάλα πράγματα, μέχρις ότου άρχισε ή φιλονεικία της μητέρας και του γιου και άρχισαν πάλι να φωνάζουν.

Ο Στέφανος Στραβοζέρης άκουσε τότε τη φράση πού ειπε ο Βρινδινός: «Είμαι πλούσιος σάν πρίγκιπας, σάν αυτοκράτωρ!» και συνδυάζοντας αυτό με μερικά άλλα άποσπασματα της συνδιαλέξεως πού άρραξαν τ' αυτιά του, κατάλαβε ότι βρισκότανεν εκεί κοντά του, δυό βήματα μακριά του, μεγάλες ποσότητες χρημάτων, και το φύλαγε μια γρηά ένενήντα χρόνων.

Μιά τέτοια έξαφνη άποκόλυψη τον έορριζε, φρικτά, σε βαθιές σκέψεις, από τις όποιες τον έκανε να συνελθη ο κρότος της έξω-πορτας, πού την έκλεισε ο Βρινδινός φεύγοντας από το σπίτι.

Ο Βρινδινός μόλις βρέθηκε έξω, άρχισε να τρέξει και σε λίγο έξαφανίστηκε. Βιάζότανε να γυρίσει στον άσθενή του.

Η Φρέα είχε μείνει τώρα μόνη της.

Αλλά ο Στραβοζέρης περίμενε ακόμα ένα τέταρτο της ώρας και άφου έπέρασε αυτό, χτύπησε μ' ένα έσχατο τρόπο το παρα-θυρόφυλλο.

Αμέσως ή φωνή της Φρέας άκούστηκε άγρια και στεγνή. Τόν έβριζε πού την ένοχλούσε τέτοια ώρα και του έλεγε να έξεκολλο-θήση το δρόμο του.

Ότιόσο ο Στραβοζέρης ειπε τόνομα του και με τα χείλη του κολλημένα στην κλειδαμιά της έξώπορτας, ίκνέσσε τη Φρέα να τον δεχθή. Είξερε, της έλεγε, ότι ή ώρα είταν περασμένη, αλλά έπρόκειτο να τη συμβουλευθεί για πράγματα τόσο σπουδαία, ώστε ή παλιά του φίλη θα έκανε μια συγκατάβαση στις συνήθειές της και δε θα τον άφησε να γυρίσει άπραγος με τέτοιο καιρό!

Σ' όλ' αυτά τα όσα λόγια ή Φρέα άπαντούσε μ' ένα ξερό όχι και ή συζήτηση θάλασσε έτσι άτέλειωτο μάκος, άν ο Στραβο-ζέρης δε σκεφτότανε να της πη ότι τη φέρνει και μια μπουλνια ρακί πράγμα πού είξερε πως είταν ή αδυναμία της.

Τότε ή Φρέα, χωρίς άλλες κουβέντες, τον έμπασε μέσα.

Μά την πίστη μου! ειπε ο Στραβοζέ-ρης νινάοντας τα μουσ-μένα ρούχα του, δε φανταζόμην πως θάσουν τόσο δειλά τη νύχτα!

— Έγώ δειλή! δε με ξέρεις διόλου, φίλε μου! άπάντησε ή γρηά μ' ένα φλογό χαμό-γελο. Άν και είμαι γρηά δε φοβάμαι ούτε το Θεό, ούτε το διαβολό κ' ακόμα λιγότερο τους άνθρώπους.

Κι άναγκάζοντας με περηφάνια τα μα-νίκια της, έδειξε γυμνά τα δυό της μπροστά, ίσχα και μηρού, πού τα νύστα τους έξέτλαν.

— Χά! Χά!... αυτά είνε γερο ακόμα! έπρόσθεσε δείχνοντας τα χέρια πού στην ά-κρη είταν όπλισμένα με γαμψά νύχια. Έχλες ακόμα έφερα από μια λευγα άπόσπαση ένα φορτίο, πού θα είταν δυό τρεις φορές πιο βαρύ από σένα, μικρό μου.

Ο Στραβοζέρης, σά δυσσερεστημένος, ειπε μέσα του:

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΝΕΟΙ ΧΟΡΟΙ

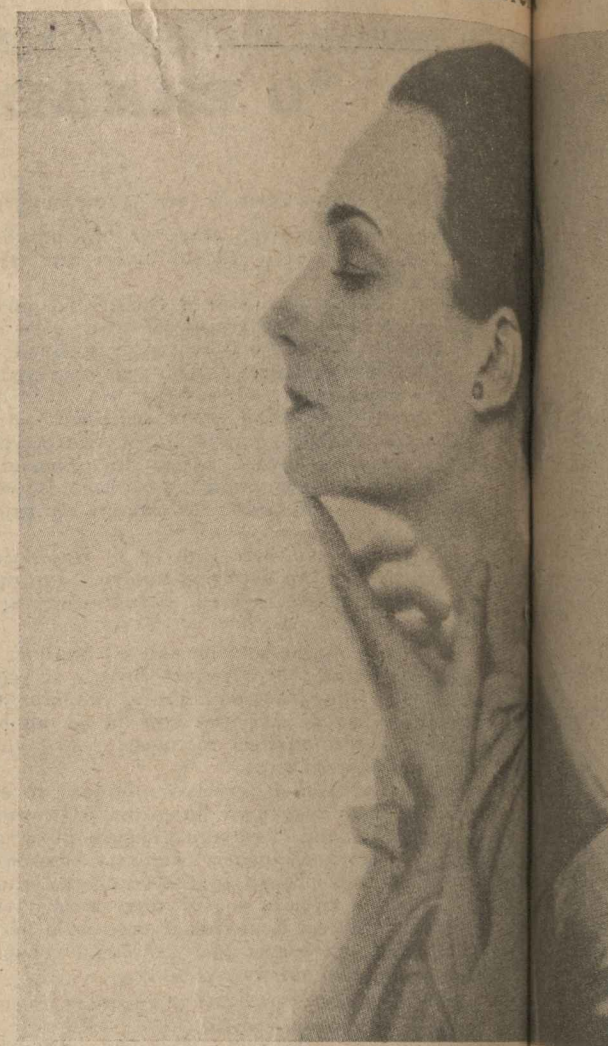

Ἡ περίφημος χορεύτρια Ἐντα Μογγούλ, ἡ ἀποκαλυμμένη «Φῶς τοῦ Βερρά», μέ τήν πλουσιωτάτην χορευτική της ἀμφίεσιν.

ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ.— Γραφική εἰκὼν Γάλλου ζωγράφου, ἀπὸ τὰς ἐκτεθείσας ἐσχάτως στὸ Παρίσι, στὴν Ἐκθεσὶ τῶν «Ἀνεξαρτήτων»

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟ

Ἡ καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου Βακερὰ πᾶσα

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΝ

Πιστοὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν νεκρῶν καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Τεγκίνου, πένθουν τρία ἔτη λευκὸ τουρμπάνι καὶ λευκὰ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Μία ντουζίνα ἀπὸ νυφάδες καὶ γαμβροὺς τοῦ Λευκοῦ Σταυροῦ χορεύει στὴν πλατεῖα τοῦ Ζαππεῖου μέ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν κ. Σπ. Ματσούκαν καὶ ἀνωτέρους κληρικοὺς.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΟΡΟΙ ΞΑΝΑΖΟΥΝ

χορεύει ἀπὸ νεαρὰς ἀριστοκράτιδες παριζιάνες, οἱ ὁποῖες περνεύν τὴν ἀνοιξὶν τὰν στὴ Ντωβίλ. Ἐχουν καταρτίσει ἕνα Ὀμιλον, ὁ ὁποῖος, μεταξὺ ἄλλων ἀρχαίων γυμνασμάτων, ἐπιδίδεται καὶ εἰς τοὺς κλασικοὺς χοροὺς.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Μαργαρίτα τον κύτταξε παρακλητικά στα μάτια. Συγχρόνως όμως το πρόσωπό της πήρε μία αποφασιστική έκφραση. Χωρίς να πη λέξη, σήκωσε άξαφνα το δεξί της χέρι· το βραχιόλι με τ' άπλωμένα φτερά που φορούσε και που σκέπαζε το μέρος εκείνο του χεριού της, γλύστρησε και άφισε το χέρι της γυμνό...

Αισθάνθηκα σ' όλο μου το σώμα μία ανατριχίλα και μου φάνηκε ότι το αίμα μου κρύωσε... "Εγείρα χλωμός σ' ένα τραπέζι. Άπάνω στο χέρι της, στο άσπρο δέρμα, φαινόταν καθαρά μία λεπτή κόκκινη ακανόνιστη γραμμή, απ' όπου έφαινοντο σαν να στάζανε κάτω κόκκινα σημάδια, σαν σταγόνες αίματος!

Η Μαργαρίτα στεκόταν ακίνητη, σαν αληθινό αγαλμα όπομο- νής. Τα μάτια της είχαν ένα υπερήφανο βλέμμα, όπως θά ήτανε το βλέμμα μιάς αληθινής αρχαίας βασίλισσας!

Άξαφνα, καθώς στεκόμαστε εκεί, η βαθεία και δυνατή φωνή του πατέρα της άντηχσε σαν σάλλιγξ στ' αυτιά μου:

— Τι λες τώρα;
"Εγώ δεν τού άπνηνθα με λόγια. Άρπαξα με τόνα μου χέρι το χέρι της Μαργαρίτας, παρεμέρισα με τάλλο το βραχιόλι, έσκυφα και της το φίλησα. Καθώς την κύτταξα τότε, είδα στο πρόσωπό της μία έκφραση χαράς. Έπειτα κύτταξα και τον πατέρα της.

— Έχτε την άπάντησή μου, κύριε, τού είπα. Το πρόσωπό του μου φάνηκε γλυκό και συμπαθητικό. Άκούμπησε το χέρι του στα ήνωμένα χέρια μας, φίλησε στο μέτωπο την κόρη του, και είπε μόνο:

— Πολύ καλά!
Αυτή τη στιγμή άκούσαμε να χτυπάνε στην πόρτα. Με το έμπρός του κ. Τρελόου, μπήκε μέσα ο κ. Κορμπέκ. Καθώς μās είδε και τούς τρεις μαζί, φάνηκε έτοιμος να άποχωρήσει, αλλά ο κ. Τρελόου έπρολαβε, προχώρησε, και τον έφερε μέσα. Και καθώς τού έσφιγγε και τα δύο του χέρια, φαινόταν ότι τον ενέπνευε όλη η ζωηρότης της νεότητός του, για την όποία μās είχε κάνει λόγο ο κ. Κορμπέκ.

— Όστε βρήκατε τέλος πάντων τ' τις λάμ- πες, φώναξε δυνατά! Είχα δίκαιο λοιπόν! "Ελα στή βιβλιοθήκη, όπου θάμιασε μονα- χοί μας, και πές μου τα όλα. Κι' έσύ, Ρόζ, είπε άποτεινόμενος σε μένα, πās να πάρης το κλειδί από το Τσάνσερυ Λέιν, για να μπορέσω να ιδώ τις λάμπες;

Τότε κι' οι τρεις του, ο πατέρας και η κόρη χειροπιασμένοι, μπήκανε στη βιβλιο-θήκη, κι' έγω έφυγα για το Τσάνσερυ Λέιν.

Όταν γύρισα με το κλειδί, τούς βρήκα ακόμα στη βιβλιοθήκη· τώρα όμως ήτανε μαζί τους και ο δόκτωρ Ουίκεστερ, που είχε έρθει λίγο μετά την άναχώρησή μου.

Ο κ. Τρελόου, όταν άκουσε από τη Μαργαρίτα την περιποίησι του γιατρού Ουίκεστερ, για την καλοσύνη του και τις φροντίδες του, και για την έπιμονή του ν' ακολουθήσουν τις γραπτές οδηγίες του κ. Τρελόου, τού είπε να καθήση και ν' άκούση.

— Θά εύχαριστηθής ίσως να μάθης το τέλος της ιστορίας αυτής.

Εκείνη την ήμερα πάγωσε όλοι μαζί ένωρίς. Μετά το γεύμα, άφου καθήσαμε κάμποσην ώρα, ο κ. Τρελόου είπε:

— Λοιπόν, νομίζω ότι άπόψε καλά θά κάνανε αν πηγαίναμε να πέσουμε ναυρίς. Θάχουμε πολλά να πούμε αθριο· και άπόψε έγω θέλω να σκεφθώ.

Ο δόκτωρ Ουίκεστερ έφυγε, παίρνοντας με τρόπο μαζί του και τον κ. Κορμπέκ, για να μείνουμε μόνοι μās έγω και ο κ. Τρελόου.

Μόλις έφυγαν οι άλλοι, ο κ. Τρελόου μου είπε:

— Νομίζω ότι θά κάμετε καλά να πάτε και σεις στο σπίτι σας άπόψε. Θέλω να μείνω μόνος μου, με την κόρη μου· γιατί έχω πολλά πράγματα να της πώ, που πρέπει μόνο αυτή να τάκούση. "Ισως, κι' αθριο ακόμα, θά μπορέσω να σας τά πώ κι' έσας όλα· αλλά άπόψε προτιμώ να μείνω με την κόρη μου, μόνος μου.

Εγώ καταλάβαινα καλά και δικαιολογούσα την επιθυμία του· θυμόμυνα όμως ακόμα τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, και είπα δειλά κάπως και με κάποιο δισταγμό:

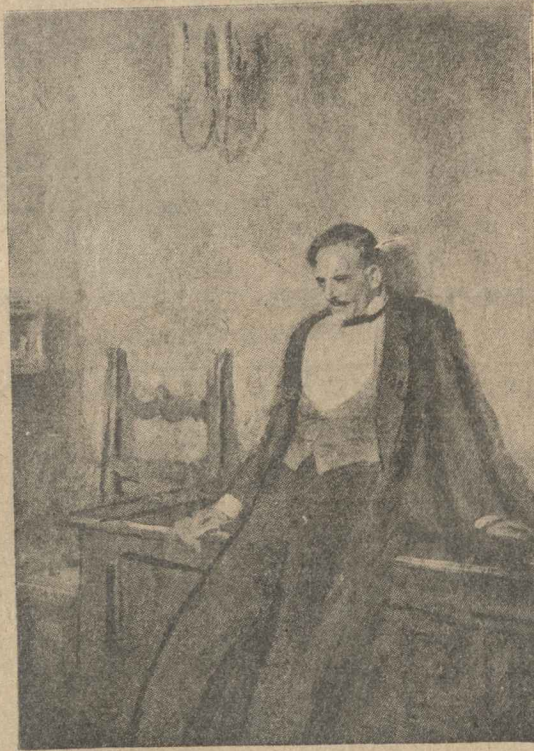
— Άλλά δεν είνε επικίνδυνο να μείνετε οι δύο μόνοι σας στο σπίτι; Δεν σκέπτεσθε τι συνέβη αυτές τις τελευταίες μέρες;...

Προς μεγάλη μου έκπληξη, η Μαργαρίτα με δέκονε άπότομα:

— Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, Μέλχομ. Θά μείνω με τον πατέρα μου.

Μ' αυτά τα λόγια, τον άγκάλιασε με άγάπη.

Εγώ τότε δεν είπα τίποτ' άλλο, και σηκώθηκα να φύγω άμέσως.

"Εγείρα χλωμός σ' ένα τραπέζι.

Ο κ. Τρελόου μου είπε τότε:

— "Ελα όσο ναυρίς θέλεις, Μέλχομ. "ΕΕλα αν θέλεις να προγε- ματίσουμε μαζί το πρωί, γιατί θέλω να σου μιλήσω έπειτα έντε- λώς ιδιαιτέρως.

Έφυγε ήσυχα-ήσυχα από το δωμάτιο, κι' άφισε έμένα και τη Μαργαρίτα μόνους μās.

Εγώ φίλησα της Μαργαρίτας τα χέρια, την τράβηξα κοντά μου, και τα χέλη μας ήνώθησαν για πρώτη φορά...

Δεν κοιμήθηκα και πολύ αυτή τη νύχτα. Η εύτυχία μου από τόνα μέρος και η άνη· υχία από τάλλο δεν μ' άφισαν να κλείσω μάτι. Μολαταύτα, η νύχτα μου φάνηκε ότι πέρασε γρήγορα, δι· δεν διήρχεσε καθόλου σχεδόν. Ξημέρωσε χωρίς να το καταλάβω.

Πρό των έννέα, ήμουνα στο Κένσιγκτον. Κι' όλες οι άνησυχίες μου μου φάνηκε ότι διελύθησαν άμέσως μόλις είδα τη Μαργαρίτα, και παρετήρησα ότι η χλωμάδα εκείνη του προσώπου της είχε όπο- χωρήσει και τα μάγουλά της είχαν πάρει το φυσικό τους άνθρω- κόκινο χρώμα. Μου είπε ότι ο πατέρας της κοιμήθηκε καλά τη νύχτα, κι' ότι θάόχονε γρήγορα μαζί μās.

— Νομίζω, μου ψιθύρισε η Μαργαρίτα στ' αυτί, ότι ο καίμη- νος ο μπαμπάς δεν ήρθε ακόμα επίτηδες για να σε ιδώ πρώτη έγώ, και μόνη μου!

Μετά το πρόγευμα ο κ. Τρελόου μās πήγε στο γραφείο του, και μου είπε καθώς μπαίναμε μέσα:

— Είπα της Μαργαρίτας νύφη κι' αυτή.

Και όταν καθίσαμε κάτω, μου είπε σο- βαρά:

— Σου είπε χτες το βράδυ ότι ήθελα να σου μιλήσω ιδιαιτέρως σήμερα. Θά νόμισες, είμαι βέβαιος γι' αυτό, ότι θάθελα να σου πώ για τη Μαργαρίτα. Δεν είν' έτσι!

— Έτσι νόμισα, έχετε δίκιο, είπα έγω.

— Λοιπόν, παιδί μου, αυτό έχει καλός. Εγώ συνεζητήσα με τη Μαργαρίτα, και έβρω τις επιθυμίες της.

Μουδωσε το χέρι του, κι' έγώ τού τί- σφιξα, κι' εφίλησα τη Μαργαρίτα, που ήρθε και κάθησε κοντά μου.

Ο κ. Τρελόου άρχισε τότε να μās λέη τα εξής:

— Ξέρετε άκοχτά γι' αυτή τη μούμια και τα σχετικά. Ξέρετε πόσο άσολήθηκα μ' αυτή και τα πράγματά της. Και θάχτε μαντεύσει νομίζω άκοχτές από τις θεωρίες μου. Όπωσδήποτε, αυτά θά σας τά έξη- γήσω άργότερα, σύντομα και περιληπτικά, αν χρειασθώ. Άλλά τώρα θέλω να σε συ- βουλευθώ για το εξής ζήτημα: Η Μαργα- ρίτα κι' έγω διαφωνούμε σ' ένα σημείο.

Εγώ θέλω να κάνω ένα πείραμα που θά κάνη να θριαμβεύσουν τόσοι κόποι και κίνδυνοι που έχω περάσει για να το έτοι- μάσω, είκοσι χρονών δουλειά τώρα. Μ' αυτό το πείραμα μπορούμε να μάθουμε πράγματα που κρύπτονται από τα μάτια των ανθρώπων πολλούς αιώνες.

Εγώ θέλω όμως η κόρη μου να είναι εκεί παρούσα· γιατί είναι επικίνδυνο το πεί- ραμα αυτό, πολύ, πάρα πολύ επικίνδυνο, αυτό το ξέρω καλά. Ο κίνδυνος αυτός μάλιστα είνε άγνωστος. Άλλά έγω έχω συνειθισί σε τέτοια· έχω αντιμετώπισει πολλούς άγνώστους κινδύνους, πολύ περισσότερους απ' όσους μπορείτε να φαντασθήτε, το ίδιο κι' αυ- τός ο άλλος ο φίλος μου, που με βοήθησε στη δουλειά μου. Όσο για μένα, είμαι πρόθυμος να ρισκινθώ.

Αέξλει να το κάνω, για μένα, είναι πρόθυμος να ρισκινθώ. Αέξλει να το κάνω, για το καλό της επιστήμης, της ιστορίας, και της φιλοσο- φίας· θά μπορέσουμε ίσως έτσι ν' ανακαλύψουμε άγνωστα πράγματα· για τον άρχαιο κόσμο, πράγματα πολύ σπουδαία.

Άλλά η κόρη μου δε θέλω να έκτεθι σε τέτοιον κίνδυνο· είναι πολύ νέα άκόμη και θάχανε κρίμα να χαθώ έτσι η ζωή της· που της είνε πολύτιμη, τώρα μάλιστα που είνε στο κα- τάφλι της νέας ευτυχίας της. Δε θέλω να θυσιασθώ η ζωή της, όπως της μακαρίτισσας της μητέρας της!

Σταμάτησε μία στιγμή, κι' έσκέπασε το πρόσωπό του με τα χέ- ρια. Άμέσως η Μαργαρίτα πήγε κοντά του, τον άγκάλιασε τον- περά, τον εφίλησε και τούπε παρηγορητικά λόγια. Έπειτα στά-θηκε όρθια, και με τόνα χέρι στο μέτωπο του πατέρα της, είπε:

— Πατέρα, η μητέρα μου δε σούπε να μείνης κοντά της, τότε που άποφάσισε να κινήη το επικίνδυνο αυτό ταξίδι στην Αίγυπτο!

Αν και ήτανε τότε πόλμος και το ταξίδι αυτό ήτανε τόσο ρι- σκίνδυνο. Μου είπες ότι σ' άφισε κι' έφυγες και πήγες στην Αίγυπτο, μ' όλους τούς φόβους κι' όλες τις άνησυχίες της. Ότι άνησυχούσε, και φοβότανε για σένα, το άποδεικνύει τούτο δό:

(Άκολουθεί)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΙΝ-ΚΛΟΥ

ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

Ήταν η πανήγυρις του Σαιν-Κλό. Ένας γίγαντας σάν Ηρακλής, ένα είδος θηρίου, που κοινοίτανε σάν να τον στενο- μωνόσε η δύναμής του, ξεφωνούσε:

— Κύριοι! Προσοχή!... Το γύμνασμα που θά κάνουμε τώρα είνε δυσκολότατο. Δε βρίσκεται κανείς άλλος που να το έκτε- λεί τόσο τέλεια, σάν η μικρή μās κι' όμορφη Ίσμα, τη βασί- λισσα του Πάμπας, όπως τη λένε, για την όποιαν έλάβαμε γρηπτά συγκατάθεσι απ' τη Βασίλισσα Βικτωρία!

Κι' άμέσως έπιασε το κορίτσι, την Ίσμα, και το τίναξε σπόν έδρα. Έκείνο σφιγρογύρισε και πριν πέσει, ο γίγαντας το άρ- παξε απ' τα πόδια.

Δεξιά μου στεκόταν ένας κύριος κοντός, καμιά έξηντα- μιά χρονών, που κύτταζε προσεχτικά τα γυμνάσια πάνω απ' τον όμο ενός στρατιώτου. Ο γίγαντας έβαλε κάτω το κορίτσι και σάκωνε στα πρόσωπό του:

— Άνιτε! φώναζε, τααχινόουλα μου, δόσε τώρα ένα φι- λικό στο μπαμπά!

Έκείνο έκανε μία στροφή πάνω στο ένα πόδι του και με μία γρήνη ραγισμένη, που δεν ταίριαζε ούτε στην ηλικία της ούτε σ' ένα κορίτσι, τού είπε:

— Το παραθύλωσε! Άφνε με να μη σε... και ξεστο- μισε μία αιοχολογία.

Ο κόσμος έδοκσε στά γέλια, μα όχι για πολύ, γιατί ο γί- γαντας άξαφνα σωφίστηκε κατάχαμα με τα μπράτσα του άνοι- γτά και στή στήν του στεκόταν όρθος ένας γέρος κατακίτρινος, άπολιωμένος με τα μάτια βγαλμένα έξω και κρατούσε στο χέ- ρι του μία έπιλόγχη ματωμένη. Φορούσε μαύρα γάντια. Ήταν γέροντάς μου. Με μία κερανορόλο ταρπίτα είχε άρπάξει απ' τη θήκη την έπιλόγχη του στρατιώτου και χτύ- πωσε τον γίγαντα μέσα στο στήθος.

Ο κακομοιρής θεατρίνος ψυχια- γήσε.

Είκοσι άνθρωποι όρμησανε πάνω σάν φονιάκι τού πήγαν την λόγχη. Καρφύλακες τρέχανε άμέσως και τον πήγαν στην άστυνομία με κίν- δυνά της ζωής των, γιατί ο κόσμος έβλεπε να ξεσκίση τον φονιά!

Το κακούργημα αυτό την άλλη μέρα έκανε πολύ κρότο στις έφημε- ρίδες. Ο φονιάς ήταν ένας πλούσιος έμπορος, έμιος ο κύριος Ντε Σαιν-Μισέλ. Στην άνάκρισι άρνή-θηκε με πείσμα να φανερώση την αλήθειαν τού φόνου, λέγοντας μεγα- λωχικά πως ο ίδιος στο δικαστήριο θά έπαραστήη το δικό του.

Την ήμερα της δίκες η σάλλα του κακομοιρικού ήταν γεμάτη κό- σμος. Ο κύριος φάνηκε έλος και θύ- σιμα δι' τις πολλές καταθέσεις των μαρτύρων όταν ο Πρόεδρος τού έδω- κε τον λόγο είπε: Άκόλουθα προς έπαράστασή του:

— Είχα μία μοναχοκόρη πουταν η μόνη μου παρηγοριά και άγάπη σ' αυτόν τον κόσμο. Η υπέρα της πέ- θανε στή γέννα και από τότε είμαι κήρος. Αυτό το παιδί μου το κλέβανε αυτοί οι ψευδοθεατρίνοι που παριστάνουν στή πα- νήγυρι!... Είνε δέκα χρόνια από τότε και βότερα από πολλές και άκατάπαντες άναζητήσεις, δεν μπόρεσα να ξαναβρώ το ήντο του. Δεν άπελπίστηκα ούτε έπαφα να ζήτω· όλη σχεδόν η περιουσία μου ξοδεύτηκε για να ξαναβρώ το παιδί μου τη μόνη ελπίδα μου. Τα χρόνια περνούσανε γρήγορα και λυπηρά για μένα, γιατί κάθε ώρα, κάθε λεπτό μ' άπομάκρυναν απ' τον σκοπό άντι να με πλησιάσουν.

Τέλος μία μέρα φόρεσα πένθος για το κορίτσι μου και τάθα- ρα μέσα στή ψυχή μου! Κι' από κείνη η στιγμή για μένα ήταν πάλι νεκρό σάν να το είχα θάψει με τα χέρια μου, και είχα το καθήκον να διαφύγω σιγά-σιγά αυτή τη θυσία, παρακαλών- τας τον Θεό να με λυπηθώ για τα βράσανά μου και να μη πα- ριστάνω στή όδρόμ μου εκείνο που άναγκάστηκε πεία να άπο- νησίσω.

Τελώσε! Δεν είχα πεία παιδί, τίποτα... ήμουν κήρος δεν- τέρα φορά και όφθανόε όλομόναχος!

Από τότε, Κύριοι, μ' έπιασε μία παράξενη άρρώστεια, με καμάρω έλτελα και σιγά-σιγά, έψημα με βήμα μ' έσπρωχνε μακριάς στή έγκλημα, και μ' έφερε τέλος άπάνω σ' αυτόν τον έλάνο της άτιμίας, στο όποιο δεν έλλιπα ποτέ μου να καθίσω!

Είπα άρρώστια με καλλιτέρι να πώ μανία. Μιά άδραστ δό- νη· με κωνηρούσε, μ' έσπρωχνε να τρέχω κατά προτίμησι στή μέση που μπορούσε να βρισκεται το κορίτσι μου. Άρχεια να το γυρίσω τότε σάν τυχοδιώκτης, σάν αιδούς που μου το είχαν

κλέψει.

Με γνωρίζανε σ' όλους τούς μεγάλους δρόμους, γύρισα όλη τη Γαλλία απ' το ένα άκρο στο άλλο, καμιά γιορτή η παν- γύρι δεν γενότανε χωρίς να μη πεταχτώ εκεί. Στην Νορμαν- δία, στή Βρετάνη, στήν Άβέρνη, στο Μπουκέ, στή Ρουέν, στο Μπαγιόν, στή Αίλλη, είμουν παντού. Και ζέρετε γιατί; Η- τέλα να δώ όλα τα παιδιά που βγαίνι νε να παραστήσουν να γυμναστούν στο ύπαιθρο... Κορίτσια η άγόρια μ' ένδιαφερα- να. Κατήντοσα άνθρωπος των πανηγυριών, ο μπαμπάς όλων των μικρών θεατρίνων. Αισθανόμυνα γι' αυτά μία άγάπη, ήθε- λα να τα φιλήσω, τα χειροκροτούσα, τούς έδινα λεπτά!... γιατί μου θυμίζανε το δικό μου κορίτσι!... Συλλογιζόμυνα πως κι' εκείνο θά ήταν σάν κι' αυτό.

Μά άργότερα κοντά σ' αυτό το αίσθημα της άγάπης και συμ- πθείας, γεννήθηκε κι' έν άλλο μέσα στην καρδιά μου, ένα αί- σθημα τρομερό και άπαισιτικό, η ζήλεια! Σάν έβλεπα φτωχές γυ- ναικές χλωμές καθισμένες στο κατάφλι της παρτάρας τους, κρατώντας παιδιά στην άγκυλιά τους που έρχότανε έπιθυμία να τις χτυπήσω.

Η ζέλεις μπαμπά, μαμά μ' άνάφανε μίσος στα μάτια. Κα- τάντοσα να θέλω να δικαιώσω αυτούς που μου κλέφανε το παι- δί μου. "Ισως έλεγα αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν παιδιά!...

Θέε μου! ήμουν ίκανός να κάνω κι' έγω το ίδιο!

Αυτή η ζήλεια μεγάλανε μέσα μου και είχε φθάσει σπών παρο- ξυσμό της μανίας, την ήμερα που έκανα το κακούργημα για το όποιο με κωνηρούσι: Στό Σαιν-Κλό πλοίασα μηχανικάς κοντά σ' έναν άνθρωπο που έκανε γυμνάσματα μαζί μ' ένα κο- ρίτσι έννιά, δέκα χρονών. Το βρή- κα· νόστιμο μου φάνηκε πως στήν ηλικία του, η δική μου (όχι ε' ίδια μαλλιά, μάτια και το ίδιο ντελικάτο πρόσωπο, και με την φαντασία μου νόμιζα πως ήταν εκείνη!...

Ανατριχίασα, μία άπερίγραπτη συγκίνηση με κατέλαβε σέ λιγάκι. Έτοιμαόμυνα να τρέξω άπάνω της μ' άνοιχτές άγκάλες όδισαν ο άνθρωπος εκείνος, ο γίγας, την φώ- ναζε για να του δώση ένα φιλά. Έ- κείνη άνιξε το στόμα της, κι' απ' τα χέλη της βγήκε μία αιοχολογία! Μου φάνηκε πως είδα την κόρη μου άτιμασμένη και λερωμένη απ' αυτόν τον άρρετιν... Γελούσε... και ο κό- σμος το ίδιο έκανε, όλοι ήσαν έναντιον μου!... Ένας στρατιώτης βρισόταν δεξιά μου, το χέρι μου καρ- φώθηκε πάνω στή λαβή του όπλου του... και μόλις την άλλη μέρα έννόησα πως είχα σκοτώσει!

Ιδού το κακούργημα μου... Έσκέπασα ένα άδωσ που δεν γνωρίζα, και δεν μου είχε κάνει τίποτα, και γιατί; διότι για πέντε λε- πτά ήταν ο κλέφτης της κόρης μου. Δεν γνωρίζα

αν μερικοί από σας θά με καταδικάσετε, είμαι έτοιμος για όλα, μα άπευθύνομαι σπών οίκτον εκείνων που έχουν παιδιά!

Το δικαστήριο άπετέλεισέ αυτή τη φορά από ένδονους δικο- γενειάρχες, ύστερα από πέντε λεπτών συσχεφιν δώδωσε παμ- φηφεί τον ένοχον.

Από τότε ο κύριος Σαιν-Μισέλ ζή κλεισμένος στο σπίτι του και δεν βγαίνει ποτέ, φοβούμενος μήπως ξαναβρίση...

Henri Lavedan

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πρώτης τάξεως φάρμακο, για τα συγκαύματα των μικρών παιδιών, είνε γίγνα βαζελίνη και κοτυνεσίον.

Τά κάνετε ένα πολτόν και έπαλείτε.

Εάν έχετε σκληρό μαλλιά, όννασε να τα μαλακώσετε και να τα ήμερώσετε και να τα καθυποτάξετε, εάν τούς κάνετε, κάθε βράδυ η κάθε πρωί, μιά έλαφρά έπιτηνική σις ρίζες, μ' ένα μαλακό σφουγγάρι, βρεγμένο σε γλυκό άμυγδαλόλαδο.

Η σκάνη και μάλιστα των Άθηνών, βλάπτει πάρα πολύ τα μύτια.

Γιά να τα προφυλάξετε από κάθε πόνομα η βλάβη, να τα πλένετε κάθε βράδυ με νερό βιολέτας και ροδονέρον χλωρό.

Ο γίγαντας σωφίστηκε κατάχαμα

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Η ζωή των μυρμηγκιών. Η φωνή των, η πολιτεία των, τα νεκροταφεία των. Πώς πολεμούν μεταξύ των. Οι «Σπαρτιάται» μυρμηγκες. Οι έρωτές των. Πώς συνεννοούνται. Μιλούν τα μυρμηκία; Πόσο ζυγίζει το μυαλό του, κτλ. κτλ.

«Αν προσέξω κανείς λίγο, τις συνθήκες της ζωής και τις ποικίλες εκδηλώσεις της, θα μείνει κατάπληκτος.

Ο περίφημος έντομολόγος Φάμπρ, έγραφε κάποτε σχετικώς: — Ένα μικρό ταξίδι στον κόσμο των μυρμηγκιών αξίζει όσον και ένα ταξίδι εις τον Γαλαξία.

Η νοσηρότητα των μυρμηγκιών, ανεπίτρεπτη, λέγει, πολλά εκατομμύρια χρόνια, πριν φανή στον άνθρωπο.

Αν οι μύρμηκες είχαν άνθρωπο, όσον εινε του ανθρώπου, αυτοί θα ήσαν σήμερα, οι κύριοι του κόσμου.

Ο βιογράφος των έντομων και ιδίως των μυρμηγκιών Άνδρε λέγει ότι:

«Στα όντα αυτά, που μιάς φαίνονται τόσο ταπεινά, βρίσκουμε πρώτης τάξεως κοινωνικήν κατάρτασιν, βιομηχανίαν και θεσμόν, που έως τώρα, νόμιζαν, πως μόνο οι άνθρωποι είχαν. Σε υερικά παρατηρούμε πρώτης τάξεως οικογενειακό βίο, με όλες τις χαρές του ανθρώπου και τους άγωνα του. Την οικίαν άνεγειρομένην, κτισμένην, μεγεθυνομένην, συντηρουμένην, τα παιδιά άνατρεφόμενα, περιποιούμενα, καθαρζόμενα, μεταφερόμενα από τόπο σε τόπο. Τους φίλους βοηθούμενους, τους νεκρούς θαπτόμενους. Άκούμ διατηρούν τα μυρμηκία στρατούς επιθέσεως και στρατόν άμύνης, κάνουν πολέμους και άναχωράς, κεδίζουν νίκες, διατηρούν συνθήκες, χαρίζουν σύνορα. Άλλα πάλι μυρμηκία έχουν ένστικτα ληστικá, και άρπάζουν των «έργατών» τα νεογνά, για να τα έχουν δούλους. Άκούμ υπάρχουν στα μυρμηκία, ποιμένες, που φροντίζουν για την τροφή του ποιμνίου των, θεριστάδες που εργάζονται να γεμίσουν η άποθήκες, γεωργούς που ξεριζώνουν τα βλαβερά τα χόρτα. Παντού τέλος θα βρη κανείς παραδείγματα όλων των άναγκών και των εργασιών του ανθρώπου.

Μόνον δικαστές δεν έχουν, και για τούτο, ίσως, έχουν. δικαιοσύνην!

Οι μύρμηκες συνεννοούνται άναμεταξύ τους, καλλίτερα από τους πηθήκους, τα πτηνά, τους σκύλους και άλλα που άνεπτυγμένα, στη ζωολογική ιεραρχία, ζώα.

Μιλούν οι μύρμηκες; Πιθανόν.

Η Άνατομική απέδειξε ότι έχουν «ερετιστικά» όργανα, που δεν έχουν άλλους λόγους λειτουργίας.

Πάντως όμως, με το άγγιγμα των κεραίων των, συνεννοούνται άναμεταξύ τους. Για να πάρει μια ιδέα πειράχτε λίγο μια μυρμηκωφλιά, και θα ιδήτε μερικά μυρμηκία να μπουνέ μεσα στη φωλιά, και άμέσως ένας πανικός θα μεταδοθή. Οι έργατες μεταφέρουν τα αυγά και τις νύμφες σε βαθύτερα κρυψώματα, άλλοι βγαίνουν για να αποκρούσουν τους κινδύνους, και άν συναντήσουν κανένα άνειδοποίητο μυρμηγκι, το πλησιάζουν και το μεταδίδουν την είδησι με τις κεραίες των.

Επίσης και όταν ένας μύρμηκας, εύρη κανένα δοχείο με μέλι, άφου χορτάσει αυτός, πηγαίνει στη φωλιά, φέρνει άλλους 4-5 φίλους και αυτοί άλλους, και σε λίγο έχχεται όλόκληρος στρατός για να κάμη προμήθειες.

Ο Λουμπκ παρατήρησε ότι, όταν πρόκειται οι μύρμηκες να μεταφέρουν νύμφες, ο αριθμός των μεταβαίνοντων, για τη μεταφορά, εινε επάνω—κάτω τόσο, όσον και ο αριθμός των νυμφών που θα μεταφερθούν. Άρα καταλαβαίνουν λιγάκι κι από αριθμητική.

Ο Όυμπερ βεβαιώνει ότι τα μυρμηκία συνεννοούνται μεταξύ τους. Ο κάθε ένας άλλωστε θα το έχη ιδή αυτό. Στέκονται στο δρόμο, ώρα άρκετη και προσπαθούν να συνεννοηθούν με τις κεραίες.

Πολλές φορές, ο ένας από αυτούς, όταν δεν μπορεί να πείση τον άλλον με τα... λόγια, τον άρπάχγει με τις δαγκάνες του, τον κόβει στον άμω και τον πείει έχει που θέλει, για να ιδή με τα ίδια τα μάτια του και να πεισθή.

Το ότι άνακινώνουν τα μυρμηκία άναμεταξύ τους τις έντοπώσεις των, ότι συνεννοούνται για τις εργασίες των, το πιστεύει κανείς άν παρατηρήση τα αρχιτεκτονικά των οικήματα, τα ίκριαματά, την εργατική και στρατιωτική των οργάνωσι, την καλλιέργεια και την προφύλαξη των τροφίμων.

Το ότι δε όλα αυτά δεν όφείλονται στο όρμημένο αλλά στη νοημοσύνη, με χίλια δυό παραδείγματα έχχί άποδείξει.

Μιά μέρα ένας άγρότης, παρατήρησε ότι τα μυρμηκία ένοχλούσαν τους μετσοσάλπικες του. Άνέβαιναν δηλαδή άπάνω στη νοηρία

και τους ένοχλούσαν έτσι, που έκείνοι άναγκάζονταν να άποσπώνται από τον κλάδο και να πέφτουν καταγής. Εκεί άλλα μυρμηκία περίμεναν και τους έσπιναν εις τη φωλιά τους. Ο άγρότης άλειψε τότε τον κορμό της νοηρίας με ψ πρόκωλλα και επί τέσσερες ημέρες τα μυρμηκία δεν μάρεσαν να άναβουν στο δένδρο. Την πέμπτην όμως ημέρα, να και έχχεται ένας μύρμηκας μηχανικός και βάζει ένα χαλικάκι άπάνω στην κόλλα. Σε λίγο ήρθαν και άλλοι και άφθηκαν κι αυτοί από ένα λιθαράκι. Έτσι κατεσκεύασαν γεφύρι και άνέβηκαν στο δένδρο πατώντας επάνω στα μικρά λιθαράκια.

Ο άγρότης τους άντελήφθη μα δεν θέλπνε να τους χαλάση το γεφύρι, και τους άφηκε τη νοηρία, με τους μετασκακλικούς, για άμοιβή της έξυπνάδας των.

Όταν πάλιν στην έκστρατεία τους, τα μυρμηκία συναντήσουν κανένα ενάκι, οι έργατες μπαινουν άλληλοκαταμένονι στο νερό και κάνουν έτσι μια ζωντανή γέφυρα, άπάνω στην όποιαν περνούν όλοι οι άλλοι.

Όλα αυτά και τόσα άλλα δείχνουν συνδυασμούς που τους υπαγορεύει άσφαλώς η νοημοσύνη.

Αξίζει κανείς να άκολουθήση το νοικοκυριό της μυρμηκίας, να ιδή πως τοποθετούν τις νύμφες κανονικά μέσα στα λίκνα τους και πως τις μεταφέρουν βαθύτερα, άν. έμπειροι νοσοκόμοι, ή ύψηλότερα, άναλόγως της προσόδου της ήλιακής θεμελιτικής, πως τις τρέφουν με μεγάλες φροντίδες, πως α τροφή των τις πληρείουν με άφροσύνη και πως προσέχουν και την παραιική τους κίνησι, για να τους βάλλουνε στο στόμα σπαγνά θρεπτικού άγρου, για να νιώση ότι η κοινωνία των μυρμηγκιών εινε πειθ άφροσύνη και πειθ στοργική από την κοινωνία των ανθρώπων.

Έχουν άκόμα τα μυρμηκία και άγελάδες και σταλούς. Άγελάδες των εινε ή φείρες των φωτών, που τα μυρμηκία τις άρμέγουν, όταν δε φεύγουν από τη φωλιά τους, τις πέρνουνε μαζί τους.

Η άποκτησις τέτοιων άγελάδων εινε ή έντεχία και ό θησαυρός των μυρμηγκιών.

Τι αυτό στήνουν πολέμους μεταξύ τους, άν συμβή δύο γένη μυρμηγκιών να πετύχουν κανένα δένδρο με φωτόφειρες, άγωνίζονται γερά ποιος θα τις κατακτήση.

Αξιοι ιδιαιτέρας άναγραφής εινε οι πόλεμοι των μυρμηγκιών. Αυτοί γίνονται ή για την κατάκτησι φωτοφειρών ή για την άιχμαλωσία νυμφών. Ο τρόπος του πολέμου μεταξύ τους εινε πειθ περιτρεγός άκούμ. Ο περίφημος μύρμηκ, που λέγεται «Σπαρτιάτης», έχχί δαγκάνες όντατες και άπάνω στη μήτη, άνοίγει τρομερά το στόμα του και προσπαθεί να άρπάξη και να συντρίψη του έχχρου του το κεφάλι.

Ένα άλλο είδος μικρού μύρμηκος, όταν μάχεται, άρπάχεται από τα πόδια του άντιπάλου του και το πριονίζει με τις δαγκάνες του.

Άλλοι πάλι πηδούν άπάνω στη ράχη των έχχρών των και πριονίζουν το κεφάλι τους!

Οι μύρμηκες έχχουν άκόμα στρατιωτικήν τακτικήν, φροντάς, προσκόπους, κήμουν πολλοσχίας, λεπτατόν μυρμηκωφωλές, άιχμαλωτίζουν πληθυσμούς και καταδικάζουν και εις θάνατον πολλούς.

Πάρχουν και οικογένειες μυρμηγκιών στρατιωτικά, όπως οι «Σπαρτιάται». Αυτοί δεν εργάζονται διόλου. Έτσι, σιγά-σιγά, διη της παρόδου των αιώων, ή φύσις τους άφήρεσε από τας σιαγόνες το μυοτή, την σμίλη και το πριόνι, πούχουν οι εργατικοί μύρμηκες, και τα άντικατέστησε με δύο όπλα, δύο κυρία έξη, όπλα φοβερά, άλλα άκατάλληλα για κάθε άλλη χρήση, παρά μόνο για τον φόνο και την άρπαγή.

Έτσι περνάνε όλην την ζωή τους, πολεμώντας και καταστρέφοντας τους γείτονάς των, για να τους πάρουν σκαλάρους και αυτούς και τις νύμφες τους. Εινε άνικανοί άκόμα και να φάνε και κινδυνώνουν μέσα σε τόσο λεία και τόσα έδεσμάτα να πεδύνουν της πείνας, εάν οι σκαλάρτοι δεν τους έβρζαν την τροφή στο στόμα τους...

Οι μύρμηκες έχχουν και νεκροταφεία, που βρίσκονται σε κάποια άπόστασι από τις φωλές τους. Στα νεκροταφεία αυτά, βλέπει κανείς, τάρφος πειθ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΣΟΥΛΤΑΝΑΣ

Γυρνά άπ' τον πόλεμον ο Μωχαμέτης, φέρνει χαρίσματα για το Σουλτά, και στη σουλτάνα του—σύρε και 'πέ της πως το καλλίτερο της το φυλάει.

Το στέλνει δόλοκεπο μέσ' στο χαρμί 'ε' άνασπλώνοντε κ' ή σκέπη πέφτει, κι άπ' τη λαχάρα της ή Τούρκα τρέμει σαν άντικρύζεται 'ε' ένα καθρέφτη.

Θωρείται δόλγυννη μέσ' στο κρουστάλλι, και στο καθρέφτη της ζωγραφιάς της βλέπει μια δεύτερη, βλέπει μιαν άλλη, ίακιο και φάντασμα της μορφιάς της.

Και έλφων όρνοντας χροσό μαχαίρι χτυπάει κατάσπθα καθρεφτισμένα 'ε' άφράτα κάλλη της, μ' άτρεμο χέρι και πέφτουν γύρω της γιαλιά σπασμένα.

—'Αλλάχ! ού μ' έπλσσες μιá, μιá μονάχη, σθού μονόκριβο στη γη σταλμένο.

Άλλη τα κάλλη μου δεν θέλω νάχη' Άλλάχ! μιá μ' έπλσσες και μιá θα μένω.

Γ. Δροσίνης

ΣΕ ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ

Μάτια μεγάλη, έξατικά, σε άκούαντο κρουστάλλι ποτέ δεν καθρεφτίσате μιá κοσμική χαρά, πάντοτε κάποιον σύννεφο χωρίς άνεμοζάλη, μέσα στους δυό σας σθραυδός διαβαίνει σιωπηλά.

Τα γίρη ενός χινόπαρου σας 'γγίζουν και ταραίζουν κόσμου άγρίους κάποτε, μα μελαγχολικούς, κ' ή άκροβλεφαρίδες σας, άκάνθινι ίακιοι, μοιάζουν σε στεφανάκι από μικρούς, μικρούς άσφουδελούς.

Κ' έγω πού σκόβω 'πάνω σας, νιντεύοντας όλιγο τα νοστικά που κούβετε, ά' ήγια μάτια έσσει, στην Άχρεοσία ήμνη σας σιγά-σιγά έξανοίγω το πρώτο ροδόχαραμα μιας άγνωστης άγνης.

Μιλτ. Μαλακίσσης

Άκριτικούς για τους κορίους μύρμηκας και άλλους κοινούς, για τας κατωτέρας τάξεις. Οι καλοί τάφοι εινε όλοι μαζί κατά κανονικές σειρές, ενώ οι άλλοι εινε φύρδην—μύγδην και άτακτως.

Τώρα να μιλήσουμε και για τους γάμους των μυρμηγκιών και τους έρωτές των.

Ο Φάμπρ ως έξη περιγράφει τους γάμους των:

Η ώρα των έρώτων των μυρμηγκιών εινε έξαιρετική. Βλέπουμε όλόκληρα νέφη από αυτούς, όλόκληρα νέφη πτερωτών μυρμηγκιών, έρωμένους και έρωμένας να πετούν στον άέρα το βράδυ μιáς ζεστής φθινοπωρινής ημέρας, να πέφτουν, να λανασκάνονται, να σφριγγρίζουν σαν μεθυσμένοι, να κύνουν σαν μανιακοί, να άλληλωννηριούνται. Την ώρα αυτήν πρεπει άνδρα ή ένοσις των άρσενικών και θηλυκών μυρμηγκών. Κι οι μιν άρσενικοί πεδύνουν άμέσως μετά την ένωσι. Τους θηλυκάς όμως τους περιμαζεύουν οι σθδότεροι μύρμηκες να να γεννηολλοήσουν. Τους κόβουν μάλιστα τα φτερά για να μ' ήγουν και γεννούν 7-8 χρόνια στη σειρά!...

Πόσον ζυγίζει ο έγκέφαλος του μύρμηκος! Ο έγκέφαλος ενός έρυνού μύρμηκος, του μύρμηκος δηλαδή που εινε πειθ γνωστός στην Έλλάδα, εύρεθη ότι ζυγίζει, ένα και μισό χιλιοστό του γραμμαρίου.

Κατά την αυτήν μέθοδον βρήκαν ότι το βάρος της κεφαλής του μύρμηκος, εινε το τρίτον του βάρους του όλου σώματος του. Ο έγκέφαλος του δε ζυγίζει περίπου το δέκατο του βάρους του σώματος του, ήτοι δεκαπέντε έκταστά του χιλιοστού του γραμμαρίου, δηλαδή ένα τίποτε στο όποιο υπάχχει τόσο σοφία!.. Ο Φυσιοδίφης.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΡΟΔΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

(Άρχαίοι Ποιηταί)

Έκείνη έφυγε...

Νά πιούμε! Ρίξε μας να πιούμε, και πές, ξαναπές, ξαναπές άκόμη μιá φορά: «Στην υγεία της! Ηλιοδώρας!»

Σμίξε με το γλυκό νέκταρ αυτό το όνομα το τόσο γλυκό! Και ζώσε τους κροτάφους μου μ' αυτό το στέφανο που τα μύρα του στάζουν... μ' αυτό το στέφανο που φορούσα χτές... μ' αυτό το στέφανο που μου θυμίζει εκείνη.

Κοίτα: τ' άβρά ρόδα κλαίει. Κλαίει γιατί εκείνη λείπει κλαίει γιατί δεν τη βλέπουν μέσ' στην άγκαλιά μου. Μελέαγρος

Δεκαπέντε χρόνων

Νά που άνθίζει ή λευκή βιολέττα και να που άνοίγει ο δροσερός νάρκισσος και να που άνθίζουν τα κρίνα των βουνών. Νά—που σαν λουλούδι άσύγκριτο, σαν ρόδο του Κήπου της Άφροδίτης—κ' ή Ξενοφίλη ήθελε στην ώρα της ν' άνοίξει.

Λειβάδια, γιατί χαμογέλατε μακάρια, γιομάτα περηφάνεια για την όμορφιά σας; Αυτό το κοριτσάκι δεν εινε έχατο φορές πιο όμορφο από τα μωσχοβολημένα στολidia σας;... Μελέαγρος

Σύμβολο

Δές, σου φέρνω αυτό το μήλο. Θέλεις να μ' άγαπήσης; Γι' άντάλλαγμα δός μου τα νιάτα σου.

Δές πως δεν εινε όρα άκόμα;... Φύλαξε τον όρατό όρμιό καρπό που σου προσφέρω και συλλογίσου πόσο έφημερη και άσταθής εινε ή όμορφιά του. Πλάτων

Μήσις

«Τίποτε δεν εινε τόσο γλυκό, όσο ο Έρω; Καμιά ήδονή δεν εινε ίαση μ' αυτόν. Δίπλα του και το ίδιο το μέλι φαίνεται πικρό».

Έτσι λέει ή ποιήτρια Νόσις. «Κι' όποιος, προσθέτει, όποιος δεν ένωσε στο χέλι του τα φιλήματα της Κύπριδος, εινε άνίκανος να νιώσει και το μεθυστικό άναθυμίαμα ενός ρόδου».

Στο λαϊμό σου

Νάδινε ο σφραγός να γινόμουνά ένα ρόδο, ένα όμορφο κόκκινο ρόδο!

Τα γεράκια σου θα με συνάαν.Θά με προσφέρνες στόλισμα στα χιονάτα στήθη σου! Άνώνυμος

Θερινή νύχτα

Κοιτάς τα άστρα, ο άστρο μου; Γιατί να μην είμαι στον ουρανό και να μην έχω, για να σε βλέπω, όλα τα μάτια του! Πλάτων

Στην πίστη μου καθρεφδό

Ο άκριδα παρηγορητή των παραπονιάρικων έρώτων μου, νουνορίστρα των φλογισμένων μου άγώνων, μικρή μουσα άσσοδιάτη, που δεν έχχες για λύρα παρά τα φτεράκια σου που πάλλουν, καίε μου λοιπόν γρήγορα το καλλίτερο κομμάτι σου.

Το ήλιο ποδαράκι σου, σαν πλήχτρο, άς χτυπήσει το κορμί σου και το βάλαμο της μουσικής σου, ο άκριδα, άς γιάνει τις πληγές της καρδιάς μου, άς ήσυχάσει τις έγνοιές μου, άς άποκοιμάσει τους πόνους μου.

Και για να σ' άνταμείνω σου τάξω, για προινύ προγευμα, ένα χορταράκι φρεσκοκόκτο και μερικες σιάλες δροσιάς, που θα πάω να τις συνάξω από ένα λουλούδι με το στόμα μου και θα τις πεις από τα χέλι μου. Μελέαγρος

(Μεταφρ. Εὐπάλινου)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΟΙ ΑΝΟΜΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

Από μικρό παιδάκι δεν κατέβηκε απ' τ'α βουνά. Έστοίχειωσε, θαρρεί κανείς, έχει άπάνω. Τόν έψησαν ο ήλιος, ή βροχίές, τ'α χιόνια, ή παγωνιές και τ'α δροσάκια. Τό δέμα του είχε γείνει, σάν φλοδά από έ-
λατακαί ή μορφή του κοκκίνισε σάν κεραμίδι. Χρόνια και «ζαμάνια» στ'α βουνά. Και τί βουνά! Θεώρατα, πού κουβεντιά ζ'αν πάντα με τόν ούρανό, κι' έχαίροντο τ'α χιόνια!

Σ' ένα παράγγι να έπεισε ο Λυκομήτρος!

κάτοικο αυτός.

Και τώρα τόν φέραν εις τήν πολιτείαν, γιά νά πληρώση «φόρο τών αιγοπροβάτων».

— Τι φόρο νά πληρώση! Μήπως τ'α έβρασε στ'α χωράφια κανενός! Άπάνω σ'τ' άπάτητα βουνά και τ'α «ρουμάνια» τού Θεού! Στ'ες ερημιές «σά-πέρα»!... Μήπως θά βάλουν τώρα φόρο και σ'τ' αγόρια τού βουνού! Θά πιάσουν και τούς λύκους νά πληρώσουν!...

Όλα αυτά καλά και άγια, τού άπήνησαν, αλλά... τόν φέρανε στήν Πολιτείαν.

Σ' ένα παράγγι μέσα, ο Λυκομήτρος νάπεφε, δεν θά ζαλιζόταν έτσι!

Κάτι σπία μεγάλα, σάν πετροβούνια, σάν θεοκορώνια, πού νομίζεις θά πέσουν στ'ο κεφάλι του, φως μέσα σ'ε «κούπες», τ'α ήλεκτρικά λαμπρόνια, και θόρυβος φωνές και φασαρία, πού τού θύμιζε, τ'ο «χουγιατό» πού γίνονταν, σάν φυσούς δυνατός άέρας εις τ'α πεύκα και τ'οίξαν τ'α κλαδιά και βογγούσανε ή σάρες! Μά άλλο ήτανε αυτό και άλλο τούτο εις τήν χώρα!...

Κάτι μαύρο και άκάθαρο τόν έπνιγε και ο κόσμος δεν είχε τ'ο ήσυχο τών ζώων πρόσωπο και τ'α άθωα τους τ'α μάτια!...

Έδώ ο κόσμος τού φάνηκε, σάν τσακάλια πεινασμένα, πού κυττάζουν άναμεταξύ τους, γιά νά δαγκωθούν, ή σάν ξηνηστικομένους άλκυπές, πού τρέχουν σάν νά τις κυνηγούνε!

— Θά πληρώσης, τού έλεον ο Ταμίας, τ'α καθυστερούμενα, «διπλόν τέλος», «υπερημεριαν»...

Ο Λυκομήτρος τίποτε άπό αυτά δεν «σάμπαζε».

Νά πληρώση και νά φύγη, νά πάη πάλι στ'α βουνά, στον κόσμο τόν δικό του...

Σάν βγήκε έξω ή καμπάνες χτυπούσανε λυπητερά.

Κόσμος, γυναίκες και παιδιά έπήγαιναν στήν εκκλησία, κρατώντες λαμπάδες κίτρινες και άνηθ εις τ'α χέρια. Ο ήχος τών κωδώνων, ο κόσμος πού συνέρεε, τού λιβανιού ή εύωδία, κάτι μακρινό και ξεχωρισμένο άπό τήν ψυχή του έξυπνησε, κάτι γλυκό και ήμερο πού μέσα του, τόσα χρόνια τώρα, έκοιμάτο. Κάποτε θυμήθηκε και αυτός μιά εκκλησία, πού τόν φέριγε σάν ήτανε παιδί και κάτι λιγρές μορφές και έξαγιωμένες πού τις κύτταζε με σεβασμό και με έλπίδα και με δέος.

— Μορ'ε ξεχριστιάνεψα, έσκαφθήκε, άς πάω γ' ανάψω ένα κερί. Βαθύ μυστήριο και πένθος μέσα στόν ναόν. Ο κόσμος σιωπηλός, έκανε τόν σταυρόν του, και εις τ'ο μέσον τού γαού ο Ίησους ώχρος και πονεμένος έπί τού Σταυρού.

— Σταυρώσαν τόν Χριστό, οί άνομοι! μοιρομύριζαν δίπλα του, κάτι γρηούλες!

— Σταυρώσαν τόν Χριστό! Και εις τόν Σωτήρα, με καθημαγμένα τ'α άγια χέρια του, πού άμυδρά, τ'α ένεδυμένο εύλογούνη και πικραμένο και μελανό τ'ο στόμα του, πού δίδασκεν εις όλους τήν ά γ α π η!

— Κάι ποιος τόν σταυρώσε, μοιρή; ρώτησε μιά άπο τ'ας γράϊας.

— Οί άνομοι Έβραίοι!...

— Οί έβραίοι!... Κάι πού εινε αυτό; Έχει όβρηους έδώ στή χώρα!

Τόν έβουρναν άπό γουφεύο σ'ε γουφεύο.

Βγήκε άμέσως έξω και ζήτησε νά τού δείξουν μεμικούς. Τους είδε μέσα, στ'α σκονισμένα και μικρά τους μαγαζιά, γ' αστράφτονε τ'α μάτια τους, όπως τ'α μάτια τής «μαριμάγκας» μέσα στη φαρμακική φωλιά της!

Μπαίνει μέσα και τούς άρχίζει:

— Τι σ'ας έκανε, ούρε ο Χριστός και τόν σταυρώστε!

Τρώμαξαν νά τούς γλυτώσουν απ' τ'α χέρια του. Ο Λυκομήτρος ξαναπήρε τ'α βουνά.

Πέρασε κάμποσος καιρός και ξαναφέραν τόν Λυκομήτρο και πάλι νά πληρώση «έκπροθέσμως». Άφού έπλήρωσε τ'ο πρόσ τήν πολιτείαν χρέος του, πέρασε πάλιν απ' τήν εκκλησία και μπήκε κι' άναψ' «ένα κεράκι».

Τώρα δεν ήτανε Μεγάλη Παρασκευή. Λίγος κόσμος στήν εκκλησία και ο παπάς ψιθύριζε σιγά - γλυκά - μελωδικά τήν έσπερινή ακολουθία.

Κάτι τ'ο ξεκουραστικό και τ'ο ήδέως νυστακτικό έπλανάτο έκει μέσα.

Κάθησε κι' ο Λυκομήτρος λίγο νά ξεκουραστή, έχει σ'ένα «στασίδι», όταν απ' τήν ώραία Πύλη, άπό μέσα καθώς άνοίξε τόν «άέρα» ο παπάς, βλέπει πάλιν σταυρωμένο τόν Χριστό.

— Βρε τόν σταυρώσαν πάλιν και τόν κρεμάνε, μοιρομύρισε. Κάι παίρνει τήν άγρησία τήν ματσούκα του και μιά και δυό ίσια γιά τούς Έβραίους.

— «Πού σ'ε πονάει και πού σ'ε σφάει». Τους φτωχούς! Τους έλυσσε τ'ο κρέας.

Έτρεξε και ή άστυνομία. Τόν πήγαν μέσα, ήσαν οί Γραμματικοί οί Φαρισάιοι με τίς πέντες γράτσα — γρούτεσα, γράτσα — γρούτεσα, έντονος ού Λυκομήτρος «άδίκου έπιθέσεως» δόστου προκλησίης και κλήσεις άπό δώ, δόστου αναγκής άπό κει, δόστου πρόστιμα και «δικολόου» και καλαμαράδες άπό πέρα.

Έφυγε μοντζώνοντας πάλι, πολιτείαν, πολιτες, πολιτισμό και πόλισμαν!

— Πόσο πύο καλά κι' άληθινά και δίκαια εινε τ'α βράχια και τ'α δένδρα και πόσο τ'α θηρία εινε πειδ λογικά!

Πέρασε άπό τ'οι άρετός καιρός. Μιά μέρα χωροφυλάκοι βγήκαν πάλι στ'α χωριά, γιά νά φέ-
ρουν τόν κόσμον διά τής βίας νά ψηφίσω. Ο Λυκομήτρος ούτε ψήφους είξευρε, ούτε συνταγματικά δικαιώματα πού-
τον! Αυτόν τ'α γίδια, τούς μαγδουρούλους και τ'α πρόβα-
τά του, τίς τούς έμελλε, ποιος θά κυβερνήση τήν Έλλάδα!

Έφ' όσον έχει τήν χαντζάρα του, κόβει κλάρες γιά τ'ο μαντή του, έφ' όσον έχει τ'ο τουφέκι του, λύκος κεί πέρα δεν γύνει.

Στ'α βουνά πού ζούσε τίποτε δεν τόν στενοχώραγε. Ήταν ήσυχος άπό μελάδες. Τρισευτυχισμένος...

— Άϊστε, ειπε στ'ο τέλος εις τούς χωροφυλάκες πού τού έξηγοσαν τί εινε έγκλογές και τί νομοθετική και έκτελεστική τού Κράτους έξουσία... «Έστε και πέτε τους, πώς έγώ ειπα με τόν Μούρη μου. Τόν Μούρη θά ψηφίσω!

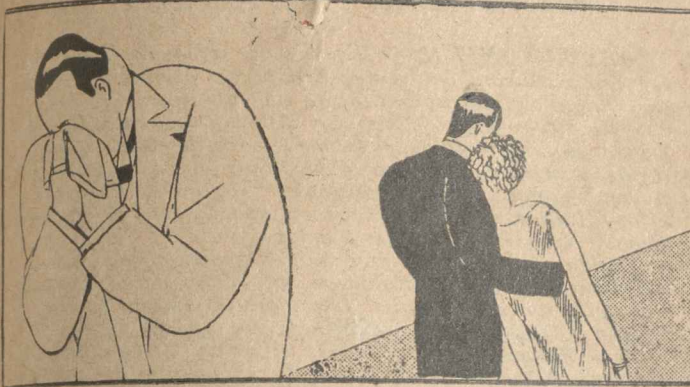
Άλλά ή διαταγή ήταν ρητή κι' ο Λυκομήτρος κατέβηκε μ' όλους τούς γούρο και κάτω χωρικούς, τούς τσι-
πάνηδες και τούς όρεσιβίους εις τήν πόλι.

Τους πήγαν όλους, σάν κοπάδι κι' τήν εκκλησία, όπου γινόταν ή ψηφοφορία.

Κάνει έτοι, μόλις μπήκε πάλι, ο Έσταυρωμένος στόν Σταυρό, όχρος και πικραμένος, με γυμένο τ'ο κεφάλι.

Οί άνομοι Έβραίοι.

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΤΟΥ ΔΟΝΙΖΕΤΤΙ

Μεταξύ τών άντικειμένων πού είχαν σταλεί πρό έτών στήν έν Βονανία μουσικήν έκθεση, ήταν και τ'ο κρανίον τού Δονιζέτι, τ'ο όποιον έχει ήποστί παράδοξες περιπέτειες, όπως φαίνεται άπό μιά έπιστολή πού έγραψεν ο έκ πάππου άνεψιός τού μεγάλου μουσουργού και έν Κωνσταντινουπόλει διαμένον Ι. Δονιζέτι πρὸς τ'ας έφημερίδας. Κατά τήν έπιστολήν αήτην τ'ο κρανίον τού Δονιζέτι παρέλαβε πρὸς μελέτην ο κατά τ'ο 1848 ένεργήσας τήν νεκροφάνια τ'ας Κάρκας, ο όποιος σ'ε λίγο καιρό κατόπιν άπέθανε. Τ'α έπιπλά του έπουλήθησαν τότε σ'ε δημοπρασία.

Έτσι είχαν τ'α πράγματα, όταν μετά έτη τ'α λείψανα τού μουσουργού τής «Λουκίας» και τής «Φαβορίτας» μετεκοιμήθησαν άπό τ'ο νεκροταφείο στόν μητροπολιτικό ναό τού Περγάμου και κατετέθησαν σ'ε άνεργθεν σ' αυτόν υπό τών δυό του άδελφών μνημείων. Κατά τήν μετακόμιση τών λειψάνων οί ένδιαφερόμενοι θυμήθηκαν ότι τ'ο κρανίον τού μουσουργού δεν είχεν έπιστραφεί παρά τού Ιατρού Καρακάνου, έρευνής δέ γενομένης και τή βοήθειά τού καταλόγου τών έκπονηθέντων σ'ε δημοπρασία άντικειμένων τού Ιατρού, άνεκαλύφθη ότι είχε πωληθεί μαζί με τ' άλλα και μιά θήκη άντί όλίγων λεπτών σ'ε ένα άλαντοπώλην. Έπ'ήγγαν λοιπόν πρὸς αυτόν οί ένδιαφερόμενοι και βρήκαν πράγματι μέσα σ'ε ένα συρτάρι τόν τ'ο ζήτημενον κρανίον. Ο άγαθός άλαντοπώλης άγνοών τήν προέλευσιν τού άντικειμένου αυτού, τ'ο χρησιμοποίησε ως νομισματοδοχείου, άντί... κομμάρι δηλαδή! Τ'ο πούλησε δέ στ'ους ένδιαφερόμενους πανάκριβα και έκοποθετήθη στήν βιβλιοθήκη τού Περγάμου, όπου και θρησκευτικώς φυλάσσεται μεχρι σήμερα.

*

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΤΡΥΓΟΝΑ

Έσείς πουλιά πετούμενα, πού πάτε στόν άέρα, έσείς ταχτά παντρεύεστε και γίνετε ζευγάρια κι' εγώ ή τρυγώνα ή όφρανή δεν ξέρω τί νά κάνω, και πού νά χτίσω τή φωλιά, πού νά τή θεμελιώσω... Πάνω και φινάω τή φωλιά στ'ο πηγάδι σ'ε χείλια, Πάντα καρίτσια γιά νερό και μού τίνε χαλάνε... Πάνω και χίζω τή φωλιά στήν καλαριά στόν κάρπο, παίρνει φωτιά ή καλαριά και καίγεται ή φωλιά μου...

Ο ΒΑΛΑΝΤΩΜΕΝΟΣ

Ένιχσε και ποιν'ν θά ιδώ και ποιν'ν θά χαιρετήσω: Νά χαιρετήσω τ'α βουνά, χιόνια εινε γιομισμένα... Νά χαιρετήσω τ'α κλαριά, όρσοιά εινε φορτωμένα, Νά χαιρετήσω άντ'παντες, χολιάν ή παντρεμένους, Νά χαιρετήσω παπαδούς, κλαίιν ή παπαδοπούλες, Νά χαιρετήσω τ'ας άνθές, κλαίουν ή μαυρομμάτες...

Συλλογή Ρ. Περάνθη

του, αυτός πού βάσταζε τόν κόσμο, λιγοθυμισμένος αυτός, πού χάρισε σ'ε όλους τή ζωή.

Και τότε ο Λυκομήτρος σάστισε, ταράχτηκε, δεν ήξερε πειδ τί νά κάνει. Πάλι! Μά πάλι τόν σταυρώσανε! Είδε έμπρός του όλα όσα έκαθε, τούς άγιωγραμμένους και τούς Καϊάφηδες, όπου τόν σήκωναν άπό γουφεύο κι' άπό άνάκρις σ'ε άνάκρις τ'α πρόστιμα και τίς κατηγορίες, κάτι μούτρα στυννά και κίτρινα πού τ'ο έδιάβαζαν, κάτι λέξεις πού δεν τίς καταλάβαινε τίς κουστωδίες τής άστυνομίας, τήν κράτησιν του σ'ε ένα όλόγειο πού μύριζε σάν σάπιο κρέας, αυτόν, πού δεν τόν χωρούσαν τ'α βουνά, τ'α τόσα βάσανα και πάθη του κι' έστράφη, έκανε τόν σταυρόν του και ειπεν εις τόν Ίησόν:

— Ά Κύριε μ'όν Ίσο Χριστέ! Δεν ξανατσακάνομαι εγώ με τούς Έβραίους. Έξέρθει κι' άλλος τώρα, νά ειν' κι' ού Τραγουδάμος Ιδ'ο!...

Και πήδησε, σάν νά τόν βάρεσε ή μούγα, έξω άπό τήν εκκλησία κι' έφυγε χωρίς νά ψηφίσω!

Σταμ. Σταμ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Α.

Υφος αυτοκράτειρας προπολεμικής τ'ο όποιον πράγματι έπικρέει πανωλεθρία και εινε λίαν επίσημον γιά τήν άτοχον αυτού, διότι άπό φόβον μήν κυττάσουν τ'α μάτια τής καθ' όδόν άνθρώποι πού δεν άνήκουν στήν περιζήτητη συλλογή τών «γνωστών», τ'α περιστρέφει καιά τρόπον πού φαίνεται μόνον τ'ο λευκόν, και έπομένως χάνει κάθε ίχνος έκφράσεως. Σιλουέττα κομψή. Τουαλέττες ός κομμορ λόφω καλαισθησίας και παριζιανισμού. Δεν λείπει άπό καμιά έκλεκτή κοσμική συγκέντρωσιν. Εινε έξαιρετική χορευτρια, αλλά και όταν χορεύει τ'ο θέαμα τής φυσιογνωμίας τής εινε άπρόσιτον, λόγω τού σκαίου ύφους πού πέφνει ιδίως εις τ'α ντάσιγκ, όπου ο κόσμος δεν εινε δσο πρόπει φιληταρισμένος γιά νά συντονίζεται με τήν «σάνγκουε-μπλόν» χαίλαφικότητά της.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Χορευτικόν άπόγευμα τήν παρελθούσαν Τρίτην παρά τ'η κ. και τ'η κ. Θ. Θεολόγ. Ένα πελώριο χολλ είχε διατεθεί σίς κομψότερες Άθηναίες φορετισσες, μεταξύ τών όποιων υπερέχον εις χορευτικήν έπιδειξιότητα και χάριν ή κ. Δ. Δοβρόδου τουαλέττα κομψή-ντε-σιν βέστα και φούστα πλάσε «μοντέλλο παριζιάνικον», Δις Α. Σαχορράφου τουαλέττα μωβ κρεπ-ντε-σιν σε κουπ άπλουστάτη και όμοιόχημο καπέλλο, Δις Δορ' Λεωνίδα τουαλέττα μωβ, κ. Π. Καλλιγ' τουαλέττα πράσιν.

— Παρευρέθησαν κ. Ρούφου τουαλέττα μωβ, κ. και κ. Σπ. Δοβρόδου τουαλέττα μαύρη, κ. Πρίγκου τουαλέττα άσπρη και μαύρη, κ. και κ. Γ. Αρεντούλη τουαλέττα βερ-άμάντ, κ. και κ. Κυριακού τουαλέττα μαύρη και άσπρη, κ. και κ. Κυριέρη άσπρομαυρή επίσης, κ. Σέρμπου, κ. Παπά, κ. Προβελεγγίου τουαλέττες μαύρες, κ. Γ. Αβέρωφ επίσης μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Ζαλοκώστα με μαρόν, κ. και κ. Μπότση τουαλέττα πράσιν, κ. και κ. Δρούλια τουαλέττα μπές, κ. και κ. Γ. Μακκά τουαλέττα μαύρη, κ. και κ. Αχ. Γεωργαντ' μαύρη και ρουμπί, κ. και κ. Α. Κοκκίδη τουαλέττα βλεν, κ. και κ. Ν. Κοκκίδη μαύρη, Δις Κοκκίδη κόκκιν, κ. και κ. Κμπεριπας τουαλέττα βιολε ντε πάρι, κ. και Δις Σκέντερ τουαλέττα σ'ε άπόχρωσι κοραλλίου, κ. Παντελίδη, κ. και κ. Άλευρά, κ. και κ. Α. Γεωργαντά, Δις Τομπάζη κλπ.

— Άπό τούς πλέον έπιτυχημένους χορούς τής έπικής ο'δοις εις τ'ο Ξενοδοχείον Ξεσίλ τ'ο παρελθόν Σάββατον υπέρ τής Αεροπορικής Έθνικής Αμύνης.

— Κέφι άκαταγώνιστον, κομψότατα άξεσουάρ, σουπέ λίαν έπιμελημένα, διοργάνωσις τέλεια χάρις εις τ'ας κ. κ. Θ. Παγκάλου, Α. Ρούφου, Τάουζεντ, Ζιράε, Περάκη, Αφθονίδη, Τζάκσον κ.λ.π.

— Αι αϊθουσai παρουσίαζαν θαυμασίον θέαμα. Τουαλέττες έκτάκτως διακοσμητικά μεταξύ τών όποιων πλέον κομψές έφερον κ. Σκανανή τουαλέττα ροζ μωβ ζωφρέττ και δαντέλλα, κ. Αργυροπούλου τουαλέττα μουσελίνα βιολε ντε πάρι και άρζάν, κ. και κ. Περάκη κομψότατη τουαλέττα ροζάτο, κ. Νικολαΐδη τουαλέττα θαυμασία τούλην σοφρέζ, Δις Άγναντοπούλου τουαλέττα κομψή ροζ μουσελίνα και έμποιμέ.

— Εκτάκτως κομψή συγκέντρωσις τήν παρελθούσαν Τρίτην εις τ'ο «Καρίς», όπου έδίδετο ο προαγγελθείς χορός υπέρ τού Σμάρτείου τών Έλληνίδων Βιργινος.

— Η διοργανωτική έπιτροπή άποτελείτο άπό τ'ας κ. κ. Κανακάρη Ρούφου, κ. Τάουζεντ, κ. Βάλτερ, κ. Τσαμαδού, κ. Φραντζή, κ. Ηλιάσκου, κ. Α. Αβέρωφ, κ. Κάρταλη, κ. Μεσσηνέζη, κ. Ρακτιβάν, κ. Λίτσα, κ. Γ. Μεταξά.

— Παρευρέθησαν ο ύπουργός τών Έξωτερικών και ή Ρούφου, Πρόεδρος τής Γαλλίας και ή κ. ντε Σαρτρέν, Πρόεδρος τής Γερμανίας και ή κ. Ντε-Σέν, Πρόεδρος Ιταλίας και ή κ. Μπραμπίλλα, Πρόεδρος τής Τουρκίας Τζεβάτ Μπεης, Πρόεδρος τής Έλβετίας κ. Μπρόγγε, Ναυάρχος και ή κ. Τάουζεντ, κ. και κ. Ντελκουάν κολύ εμμορφη με τουαλέττα περλέ, κ. και κ. Αβέρωφ, κ. και κ. Χαριλάου, κ. και κ. Μανέτα, κ. και κ. Κάρταλη, κ. Μεταξά, κ. και κ. Άναγνωστοπούλου, κ. και κ. Λαδοπούλου, κ. Μεσσηνέζη, κ. Τζάκσον.

Ομάς κομψών Δεσποινίδων άποτελείτο άπό τ'ας Δίδας Γεωργιάδη, Ρικακή, Φραντζή, Ταμτακοπούλου, Γιαννίδου, Ηπίτη, Αντωνοπούλου.

— Επίσης παρευρέθησαν κ. κ. Καλέργης, Νεγρεπόντης, Ανδριτσάκης, Βλαστός, Χορέμης, Σκουζές, Ταρτακοπούλου, Γεωργιάδης, Βαυσιανός, Καλογυμνής, Νικολαΐδης, Μανγέττας, Συνδίκας κλπ.

Μία καλλιτεχνική έσοπος άλησημένη τ'ο παρελθόν Σάββατον παρά τ'η κ. και τ'η κ. Αλ. Δημητριάδη. Μία κομψότατη «λότζια» είχε μεταβληθεί σ'ε μικράν σκηνήν, όπου ένεφανίζοντο διάφωρα ευχολόγια «χομερα». Άπό τ'α πλέον θαυμασθέντα, ή Δις Ν. Νικολαΐδη ή όποις έχόρευσε ρυθμικός χορός με τέχνην καταπληκτικήν, Δις Γ. Λοΐζου ως ντιζέ ήτο έκτάκτως γοητευτική φέρουσα τουαλέττα λευκή ζωφρέττ και δαντέλλες, Δις Ταμτακοπούλου άπηννυέλην θαυμασία έπιδείξασα πλούσιον δραματικόν ταλέντο.

— Τ'ο Τροικαντέρο κατά Σάββατον έχει έξαιρετικήν κίνησιν. Τ'ο παρελθόν Σάββατον ήτο ώραία πάλλα. Όλα τ'α τραπέζια κατελημμένα άπό γνωστούς κοσμικούς τύπους.

Η Μονταίν

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΠΑΝΔΑΓΟΣ

Σ Τ

ГАЛА
КРИНОΣ

